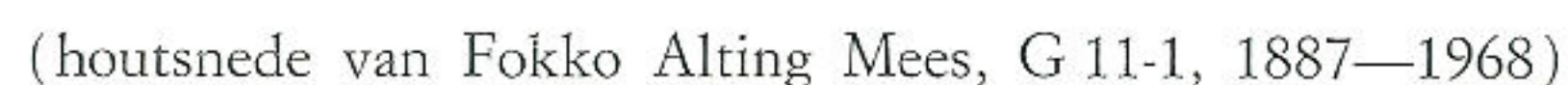

nummer 31
mei 1982

NIEUW ! De 15de generatie is er (zie blz. 9).

Familieberichten

Geboren:

Rotterdam 15 mei 1981, Hitzerus Mees, zoon van Hitzerus en Josefa Mees-Gonzalez (G XIV 18-1-1).

Groningen, 3 juni 1981, Bastiaan Rudolf Everard Mees, zoon van Bram en Hanneke Mees-Wobben (R 12-19).

Voorburg (Z.-H.) 15 april 1981, Annesterre Godelinde Mees, dochter van Monica Okino Mees (R 12-20) en Peter Scheers, geb. Djakarta 5 januari 1950, beeldhouwer en kunstzinnig therapeut, zoon van Mr Johan Scheers en Eveline Knuppele.

Capelle aan den IJssel, 3 september 1981, Mark Philippus van der Heijden, zoon van Drs Philip Jan en Walda Yolanda van der Heijden-Mees (G 12-13).

Bornerbroek, 9 februari 1982, Josine Anique Mees, dochter van Willem Jacob en Margaretha Elisabeth Mees-Klapwijk (R 12-19a).

Winterswijk 31 maart 1982, Mans Willem Mees (G XIV 21-1-3), zoon van Willem en Marie Josée Mees-de Blaey (G 13-21-1).

"Every child that is born brings with it the
"message that God is not yet disgruntled with
"the world"
Rabindranath Tagore.

Dit schreef Sylvia Kutschera-Mees (R 11-11) n.a.v.
haar op 13 juli 1981 geboren kleinzoon.

Gehuwd:

(beiden in tweede echt)

Kerk Avezaath 12 mei 1981, Lola R. M. E. Mees (R 10-22) en Maarten Jan Knottenbelt, Ridder M.W.O., geboren Batavia 12 maart 1920, zoon van Frederik Hendrik en Helena Joanna Knottenbelt-ten Doesschate. Was in Australië werkzaam voor diverse overkoepelende organisaties in de afdelingen research op sociaal en economisch gebied.

Overleden:

Haarlem 14 september 1981, Hendrika Catharina Dorhout Mees, Ridder in de Orde van Oranje-Nassau, geboren Zutphen 13 december 1891, dochter van Mr Evert Joost en Margaretha Dorhout Mees-Halbertsma (G 10-11).

West Vancouver B.C., Canada, 3 december 1981, Wilhelmina Adriana Mees-van de Stadt, geboren Makassar 3 januari 1904, dochter van Dr Pieter Adriaan van de Stadt en Wilhelmina Adriana Moraux, weduwe van Maurits Johan Mees (R 11-11).

Soest 26 maart 1982, Amy Middelaer-Mees, geb. Weltevreden 21 juli 1910, dochter van Jostarro Mees en Engelina Henriette Broekhoff, weduwe van Jan Jacob Middelaer (R 10-26).

Familiedag

Onze tweejaarlijkse samenkomst werd op zondag 11 oktober 1981 gehouden in het Clubhuis van Het Jonge Vrouwen Gilde "Ingeborg" gelegen op het landgoed "Den Treek" bij Leusden.

Vakantiecentrum "Ingeborg"

Aanwezig waren 63 familieleden onder wie 8 beneden 18 jaar, tegen 76 (incl. 13 beneden 18 jaar) deelnemers aan de familiedag van oktober 1979.

Het uur van samenkomst was 10.30 en te 11 uur opende onze **voorzitter Rudolf S. H. Mees** het samenzijn met een hartelijk woord van welkom.

Getrouw aan onze traditie voldoet ieder aan zijn verzoek om enige ogenblikken van stilte staande in acht te nemen ter nagedachtenis aan de leden van onze familie die ons sedert de vorige familiedag door de dood zijn ontvallen.

Het clubhuis Ingeborg is nogal moeilijk te bereiken en daarom had onze secretaris de oproep vergezeld doen gaan van een zeer duidelijke situatieschets. Daarenboven had zijn dochter **Hermance** nog op een aantal moeilijke punten door haarzelf getekende richtingborden met een mees erop aangebracht. Van acute moeilijkheden "Ingeborg" te vinden is dan ook niet gebleken. Een afbeelding van zo'n Hermance-bord vindt U hieronder.

De secretaris, **Peter Mees**, leest nu zijn verslag voor van enige activiteiten van het Bestuur van de Stichting Geslacht Mees sinds de familiedag van 7 oktober 1979 te Oosterbeek:

Het bestuur vergaderde tweemaal in die periode en wel op 24 oktober 1980 en op 9 april 1981. Tijdens beide samenkomsten, waarbij helaas niet alle 9 bestuursleden aanwezig waren, werden de grondslagen gelegd voor deze familiedag en kwa-

INGEBORG

men o.a. de volgende gebruikelijke onderwerpen aan de orde:

a. Kroniek; b. financiën; c. familiearchief en archivalia; d. Mezenbeker, borden, dassen; e. stimulering activiteiten van jeugdige familieleden; f. philippiana.

Onder de laatste categorie te verstaan de verslaggeving van de nestor van ons bestuur Philip Mees over zijn schriftelijke en andere contacten met familieleden van Mexico tot Roemenië, van Californië tot Zuid-Afrika, van Canada tot Australië naar Hoenderloo vice versa.

Uw secretaris heeft gepoogd in deze twee jaren, in communicatief overleg met de leden van het dagelijks bestuur, schriftelijk blijk te geven van onze belangstelling en medeleven bij hoogte- en dieptepunten in het persoonlijk leven onzer familieleden zoals verlovingsen, huwelijken, geboorten, sterfgevallen, onderscheidingen enz. Een enkele keer is het taalgebruik wat vreemd uitgevallen waarvoor vanaf deze plaats een peccavi op zijn plaats is.

Ook werd tijd besteed aan het financieel beheer van het Fonds van der Dussen van Beefthing waarvan als novum te vertellen valt, dat het bestuur heeft goedgekeurd, dat indien om redenen van enigerlei financiële aard van belangrijk familiebezoek zou moeten worden afgezien, het fonds dergelijke kosten geheel of gedeeltelijk voor zijn rekening neemt. Wegens de beperkte middelen van het fonds blijft een voorzichtig beleid echter geboden.

Vermeldenswaard is, dat op 25 oktober 1980 voorzitter, secretaris en penningmeester vergezeld van hun echtgenotes een bezoek hebben gebracht aan Philip en Madelaine te Hoenderloo om hen te complimenteren met hun gouden bruiloft. Bij die gelegenheid werd uit naam van ons bestuur een bloemstuk aangeboden vergezeld van een paar wit porceleinen Mezen. Een foto van het gelukkige paar werd opgenomen in kroniek nr 30 welke in mei van 1981 uitkwam.

Zoals onze voorzitter reeds heeft vermeld, verscheen in 1980 tot onze vreugde een door Drs F. A. M. Schoone van de Gemeentelijke Archiefdienst van Rotterdam een inventaris van ons familiearchief, dat in 1977 bij het Gemeente-Archief werd ondergebracht. Deze inventaris maakt de toegang tot het archief gemakkelijker en heeft als bijlagen een catalogus van de wetenschappelijke collectie van Mr W. C. Mees en een beschrijving van enige stukken van de Pincoffs affaire.

Deze inventaris, die de jaartallen draagt '1668—1977' kan door belangstellenden worden aangeschaft.

Dit is wat Uw secretaris te zeggen had.

De voorzitter geeft thans andermaal het woord aan **Peter** en dat is voor de uitreiking van de door hem destijds geschonken Mezen-wisselbeker die elke keer wordt toegekend aan een familielid dat zich in de afgelopen periode verdienstelijk heeft gemaakt op cultureel gebied, d.w.z. creatief werkzaam is geweest in kunst, muziek en/of letteren en hierdoor anderen heeft verrijkt. Peter zei:

Het vrouwelijk geslacht schijnt het in onze familie zeer goed te doen, want na Rudi Jacobs-Mees (zij publiceerde inmiddels een tweede gedichtenbundel "Verbondenheid II") en Leonoor Stakenburg-Mees, wil ik nu met heel veel genoegen de beker uitreiken aan de echtgenote van onze voorzitter, **Christja Mees-Henny**. Zij heeft de Vrije School in Den Haag doorlopen en daarna in Amsterdam een opleiding arbeidstherapie genoten. Zij telt 44 jaren, heeft twee zoons en twee dochters en is kort geleden grootmoeder geworden! In de jaren zestig begon Christja met enkele andere moeders herfst- en voorjaarscursussen te geven om het gezinsleven in onze samenleving te verrijken, niet slechts in denken, maar ook in doen en belevingswereld.

Cursusonderwerpen waren: "hoe kan men jaargetijden en jaarfeesten in het gezin kunstzinnig uitbeelden en laten werken" door het schilderen van eieren, palmpasens maken, brood bakken, kruiden toepassen in voedsel, het bijbrengen van mineralenkennis, stenen slijpen, sterren kijken en sterrenkaarten maken.

Medio jaren zeventig kwam een nieuwe impuls naar voren en begon Christja schimmenspelen voor kinderen en volwassenen te maken en op te voeren, dikwijls samen met dochter Monica. Daarnaast voerde ze poppenspelen op, geïnspireerd door die welke door haar schoonmoeder waren geschreven. Christja maakt kunstige poppen en schildert de decors. Ze publiceerde met haar schoonmoeder boekjes over het maken van poppen en poppenkasten en ze publiceerde een boekje over sprookjes. Ze voert frequent in ons land schimmen- en poppenkastspelen op en zelf was ons eigen gezin gefascineerd getuige van zo'n uitvoering in Driebergen.

Misschien is ze wel bereid ons enige van haar poppen en publicaties te laten zien! Christja, hierbij overhandig ik je je trofee en van harte gefeliciteerd!

Thans verkrijgt **Henk Mees**, onze penningmeester, het woord voor het uitbrengen van zijn verslag. Hij geeft enige toelichting op de cijfers van balans en rekening van inkomsten en uitgaven, die U in de laatste kroniek afgedrukt vindt. Voorts deelt hij mede, dat hij aan het onderzoeken is welke de financiële en andere aspecten zullen zijn van een opnieuw doen opnemen van onze genealogie in het zogenaamde "blauwe boekje", vroeger genaamd "Nederland's Patriciaat" welke twee woorden tot de hedendaagse nomina odiosa schijnen te moeten worden gerekend. Het is een tamelijk ingewikkelde materie welke bespreking beter kan wachten tot alle details bekend zijn. Elke familie die er ooit in werd opgenomen heeft het recht na 30 jaar heropname te vragen, en aangezien het in 1951, jaargang 37, voor het laatst geschiedde, mogen

wij ons aanmelden. Wij behoren tot de zeer uitgebreide geslachten, zodat een en ander financiële consequenties zal hebben. Er zijn voorbereidingskosten, en verder: hoe meer bladzijden ermee gemoeid zijn, hoe meer boekjes men zal moeten afnemen en één boekje kost tegenwoordig al $\pm f 45,-$.

Na deze toelichting en de volledige décharge van de penningmeester voor het door hem gevoerd beheer sluit de voorzitter te ca 12 uur de vergadering.

Onze nichten **An Vreede-Mees** en **Lola Knottenbelt-Mees** gaan nu voor ons musiceren, Lola viool en An piano. Zij spelen als duo c.q. solo: sonate in G (gr. terts) van Mozart, impromptu in As (gr. terts) en andantino uit duo in A (gr. terts) van Schubert, Hongaarse dans nr 8 van Brahms en Sicilienne van Maria Theresia von Paradis.

Hun prestaties oogsten enthousiaste bijval zowel voor de keuze van de muziek als om de muzikaliteit van de voordracht en onder luid applaus dankt de voorzitter hen met overhandiging van een boeket bloemen voor deze artistieke tractatie.

Lola en An danken voor het applaus na hun muzikale prestaties

Toen was het tijd voor "markt" en apéritief, waarna de lunch Philip gelegenheid gaf een hoeveelheid familievaria te berde te brengen (zie verderop).

Het slechte weer verhinderde hierna elke poging tot wandelen of buiten zijn, en ons gezellige en informele samenzijn ging voort, Christja Mees-Henny liet ons genieten van haar op buitengewoon artistieke wijze zelf gemaakte poppen en een gesprek dat zij voerde

Ingeborg 11 oktober 1981

De poppen van Christja

met Jan Klaassen op haar hand als gesprekspartner. Ieder heeft ervan genoten en zich gelukkig gesprezen zo'n fijn talent met zo veel smaak en kunstzin in ons midden te hebben.

Na het fijne en artistieke kwam het harde en rauwe leven aan de beurt. Boudewijn Mees, adjunct directeur Smit Internationale Zeesleep- en Bergingsbedrijf, te Rotterdam, vertoonde na een inleiding enkele films van wat er zoal op zee gebeurt met het slepen van booreilanden langs de Noorse kust en andere gebieden waar olie te vinden is, het zogenaamde off shore werk. Het waren machtige beelden die ons andermaal, maar thans op een ander "vlak", in bewondering brachten.

Boudewijn Mees bezig met de film van Smit Internationale

Deze opnamen gaven een indruk van het zware werk dat de mensen van dit oude echt hollands bedrijf daar buiten op de gevaarlijke en verraderlijke Noordzee moeten doen. De cineast heeft eens enige tijd wegens zwaar weer niet zijn booreiland kunnen verlaten. Van die gelegenheid heeft hij kunnen profiteren de opname van zijn leven te maken toen er een Smit-Lloyd bevoorradingsschip in vliegende storm voorbij kwam. Wat we toen te zien kregen, sloeg alles. Hij leek meer onder water te slingeren en te stampen dan erboven, en dat in de grijze groenachtige kleur van een schuimende wilde watermassa, ieder was ervan onder de indruk.

Dankbaar applaus, en een familiebord, overhandigd door de penningmeester, vielen Boudewijn terecht ten deel.

Het was allengs ongemerkt vier uur geworden en tijd voor een kopje thee voor het vertrek. Er werden nog een paar foto's gemaakt, de grote groepopname van een beroepsfotograaf niet te vergeten. Meestal maakt Joris die, maar hij kon niet komen omdat hun tweede zoon, Philip, bezig was met zijn eindexamen athenaeum.

Het was gezellig, er werd druk gepraat, er waren ouderen die elkaar vele jaren niet hadden gezien, er werden bestellingen gedaan voor dassen, borden, archiefinventarissen, en bij het afscheid had ieder het gevoel een prettige dag te hebben gehad, wat vooral Peter en Henk goed deed die verreweg het leeuwen-aandeel hadden van de voorbereiding, organisatie en al het gedachtenwerk dat zo'n familiehappening met zich brengt.

De keuze van de plaats van samenkomst, "Ingeborg", is algemeen in goede aarde gevallen. Het is veel eenvoudiger dan hotels als "Nol in 't Bosch" en "Bilderberg", er is geen bedienend personeel (maar we werden prima geholpen door twee dames die Peter kende uit kerkelijke kring te Doorn), meubilair simpel, maar men vond het er "gezellig", en misschien ook wel "knus". Er waren minder deelnemers, vooral onder jongere families met kleine kinderen. Omdat er voor kleintjes en een meisje om hen bezig te houden geen aparte ruimte is, werd in de oproep hierop gewezen en afgeraden veel kinderen beneden acht jaar mee te nemen. Onderling napratend kwamen we tot de conclusie, dat er op de bovenverdieping best mogelijkheid bestaat om deze categorie bezig te houden. De eenvoud van het clubhuis en de spijsen die zich beperken tot broodjes en een kroket hadden ook een heilzame invloed op de prijs van deelname en dat aspect wil bij benzine van een kleine twee gulden de liter ook wel wat. Enfin, achtminussertjes behoeven een volgende keer niet meer te worden afgeschrikt en na deze gunstige ervaring met "Ingeborg" en de beheerdersfamilie Reebergen, die uitstekend gezorgd heeft, ziet het er wel naar uit, dat in 1983 de keus wederom op "Ingeborg" zal vallen.

De aanwezigen waren:

Lot en Han Boon-Mees, Wilhelmina Dekkers-Mees, Renée Delfos-Mees met Jeannine, Bram Meine en Alexander, Focko Dorhout Mees, Antoinette Goslings-Mees met Jan Oege en Carel, Rudi Jacobs-Mees, Jeanne Mees, Tine Mees, Leendert en Eva Mees-Christeller, Lola en Maarten Knottenbelt-Mees, Inge Mees-Koch, Kees en Jessie Kuyt-Mees, Maarten Kuyt, Ton (A.W.) Mees, Boudewijn en Fridolien Mees-Bax met Roderick en Piet Hein, Bert Joist en Hilde Mees-Veth, David Mees, Henri Mees, Henk en Machteld Mees-Quarles van Ufford, Quirijn Mees, Carien Mees, Jan en Birthe Mees-Pedersen, Jaap Mees met Jonathan, Hans en Dinie Mees-Huizinga, Mans en Joop Mees-Ruys, Philip en Madelaine Mees-Everts, Peter en Emma Mees-Kortenbout van der Sluys, Hermance Mees, Jaap Mees, Rudolf en Emy Mees-Becker, Rudolf en Christja Mees-Henny, Walter en Riekje Mees-Ott de Vries, Sarie Verbrugge-Mees, Maria van Wulfften Palthe-Verbrugge, Toos Roeterink-Mees, Lydia en Karel Staab-Mees, An en Henk Vreede-Mees, Leonoor Stakenburg-Mees.

Familievaria

Veel van wat hier volgt werd reeds verteld aan de familielunch in het Clubhuis "Ingeborg" op 11 oktober 1981. Dit geschiedde onder het agenda-punt "philippiana", een benaming die slechts gesproken kan zijn uit het speelse brein van onze secretaris Peter die daarmee in het voetspoor wandelt van zijn vader, die ook altijd vol zat met woord- en andere spelen (onder het personeel van R. Mees & Zoonen liepen vroeger tal van anecdotes over wat "Meneer Jacob" ooit wel eens in bepaalde situaties had gezegd).

Philip ving daarbij aan met een bijzonder woord van welkom tot twee familieleden die we nog niet eerder in onze samenkomsten mochten zien, dat zijn **Nicht Willy Dekkers-Mees** en Maarten Knottenbelt. Wilhelmina Margaretha Hendrika werd in 1898 geboren als enig kind uit het tweede huwelijk van François Mees, met Arnoldine Johanna Lucretia Maas.

Frans' eerste vrouw was Anna Joanna van der Hoop. Van hun zes kinderen overleed er een heel jong, en zo heeft Willy vijf halfbroers en -zusters gehad, genealogie R 10-3 en 3a.

De tweede nieuweling behoort pas sedert kort tot onze familie, dat is **Maarten Jan Knottenbelt** (61) die op 12 mei 1981 trouwde, beiden in tweede echt, met **Lola Mees** (62). Ieder verheugt zich in het nieuwe geluk dat van beider gezichten afstraalt, zie foto.

Wilhelmina Margaretha Hendrika Dekkers-Mees (R 10-3a)

Van Maarten valt iets bijzonders te vermelden, hij is namelijk de eerste in onze familie die drager is van het Ridderkruis der vierde klasse der Militaire Willemsorde. Met Maartens toestemming citeert spreker enkele passages uit de dagorder van 1 oktober 1948 waarmee deze Koninklijke benoeming aan alle onderdelen van de Krijgsmacht werd bekend gemaakt. De volledige tekst van deze dagorder vindt U elders in deze kroniek afgedrukt.

Maarten en Lola Knottenbelt-Mees

Rita Reys, gehuwd met Pim Jacobs, schoondochter van de onder ons aanwezige Rudi Jacobs-Mees, werd op 30 april onderscheiden met de benoeming tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau om haar uitzonderlijke muzikale carrière.

Dan is er nog een (helaas posthume) onderscheiding te vermelden: toegekend werd aan **wijlen Jacob Mees**, geb. Hengelo 23 oktober 1905 als derde en jongste zoon van Walter Mees en Maria Elisabeth Mijer, het bij Koninklijk Besluit van december 1980 ingestelde Verzetshedenkingskruis. (zie artikel).

Zonder enig beroep op volledigheid memoreert Philip voorts het volgende betreffende leden van onze familie of dingen die zich hebben voorgedaan.

Onze nichten **Emilie Mees- Havelaar** en **Anna Mees-de Mol van Otterloo** hebben resp. hun 98ste en 93ste verjaardag gevierd. Beiden mogen zich in een goede gezondheid verheugen.

De vier kinderen en schoondochter van wijlen **Mieke Louwers-Mees** wier reddingswerk van Joodse kinderen wij destijds uitvoerig vermeldde en waarvoor haar door de Ambassadeur van Israel vlak voor haar overlijden de hoogste Yad Vashem onderscheiding werd uitgereikt, plantten in september 1981 in Jeruzalem een boom ter nagedachtenis van hun dappere moeder (zie artikel).

In een bijeenkomst van vrienden en familie werd in de balletschool van **Rudi Jacobs-Mees** te Hilversum haar gedichtenbundel *Verbondenheid II* uitgebracht (zie artikel).

Hulde aan Rudi, de bundel ligt bij de borden met Meeswapen en de dassen. (Dinie Mees-Huizinga zorgde weer voor de in Italië gebakken borden en Henk voor de dassen.)

Leonoor Mees, oudste dochter van Rudolf Pieter en Julie Mees-Tadema Wielandt haalde de krant met bijgaande foto als medewerkster public relations van het Kunstcentrum Orpheus te Apeldoorn. Sedert 1978 verzorgt ze de aankondigingen van de komende programma's Toneel en Muziek.

Orpheus is een allround cultureel- en uitgangscentrum geworden. Op de spijskaart prijkt onder de rubriek nagerechten voor ijsjesminnaars de "Coupe Leonoor"! De programma's van toneel en muziek zijn van een boeiende gevarieerdheid en een van de hoogtepunten van het seizoen 1981/'82 was een schitterende uitvoering van *Porgy and Bess* door de New York Harlem Opera.

Leonoor is van haar jeugd af dol op theater geweest en ze voelt zich dan ook in deze veelzijdige functie temidden van toneel en vele andere kunstuitingen als een vis in het water.

Leonoor Mees

Wie waren er verder in het nieuws, alias in de kranten? **Eva Mees-Christeller**, echtgenote van dokter Leendert Mees, voor haar behandelingsmethode van stress. Rudi's zoon **Pim Jacobs** voor zijn televisieprogramma *Babbelonië*; **Rudolf**, onze voorzitter, die per 1 januari als nieuw lid van de hoofddirectie van de Nederlandse Middenstandsbank aanvangt; **Inger Mees** (haar ouders Jan en Birthe en haar grootvader Antonie Willem Mees waren aanwezig), wetenschappelijk medewerker aan de Leidse Faculteit der Letteren, Vakgroep Engels, schreef met Beverley Collins, wetenschappelijk hoofdmedewerker, een hoogwetenschappelijk boek getiteld "the sounds of English and Dutch". Inger is 28 en deed in 1977 haar doctoraal Engels in Leiden cum laude. Haar vader, Dr Jan Jacob Louis, promoveerde in 1954 aan de Sorbonne magna cum laude tot doctor in de Scheikunde.

Gerlof Fokko Mees zette onverdroten zijn wetenschappelijk onderzoek van de oceanen voort aan boord van Hr Ms Tydeman (zie artikel).

Anneke Mees, (22), verliet in mei 1981 het College Mount Holyoke te South Hadley in Massachusetts als Bachelor of Arts. Zij is de oudste van de drie kinderen van Philip en Helen Mees-de Stuers (zie artikel).

Reünie Familie de Monchy. Deze gehele familie, voorzover genealogisch identificeerbaar, stamt af van Engel Pieter de Monchy, die in 1817 trouwde met Maria Johanna Mees (1796—1867), een van de vijf kinderen van het echtpaar Adriaan en Catharina Elizabeth Mees- van Oordt. Hij was president van de Nederlandse Handel Maatschappij, lid van de Tweede Ka-

Maria Johanna de Monchy-Mees, 1796—1867

mer, stichter van de Rotterdamse firma E. P. de Monchy, ze kregen vijf dochters en acht zonen. De reünie van de familie de Monchy werd gehouden in Muiderberg om dan onder meer gezamenlijk een bezoek te brengen aan het graf waarin dit stam-echtpaar begraven ligt. Er kwam een uitnodiging aan Madelaine en Philip om die dag mee te maken. Het werd voor hen een gezellig weerzien met een aantal oude en goede vrienden en vriendinnen uit de familie de Monchy, zowel van de Hengelose als de Rotterdamse tak en zij voelden zich geen moment als vreemde eenden in deze familiebijt.

Straten, lanen en pleinen naar een Mees genoemd.

Rotterdam kent nu sedert 1981 een Marten Meesweg, die te vinden is in de wijk Ommoord, en Spijkenisse kreeg zijn D. C. Meesstraat, aldus genoemd naar Daniël Constant Mees (G 11-7, 1882—1955) die er burgemeester was van 1914 tot 1924.

Voorzover bekend, zijn er nu zeven plaatsen met een Meesstraat. Hengelo, Delft en Rotterdam elk naar Marten; Spijkenisse en Vierpolders elk naar D. C. Mees, want eerder was hij burgemeester van Vierpolders; Leerdam, waar D. C.'s tweelingbroer Johan Rudolf burgemeester was van 1914 tot 1936; en Vaassen, dat zijn verdienstelijke burger Mr Adriaan Rudolf Pieter Mees (R 11-1, 1883—1944), vermoord door de Duitsers, eerde met de Mr. Meesstraat.

Mooier dan in Leerdam kan haast niet, want deze stad kent niet slechts een Burgemeester Meesstraat, maar ook een burgemeester Meesplein!

De Groningse tak vergroot zijn voorsprong. Volgens de tijdrekening van Mr W. C. Mees en wijlen de administrateur T. M. Louwen werkt de losbladige genealogie sedert 1960 in generatienummers met de uit Aken gevluchte Joris Mees (ca 1580) als nummer één, daarbij vakkundig discriminerend, alleen de mannen met geboortenaam Mees nummering waardig keurend. Nu is de Rotterdamse tak nog niet verder dan mannelijke Meezen in de dertiende generatie, **maar de Groningers hebben op 15 mei 1981 al de vijftiende ingeluid met de geboorte van Hitzerus, zoon van Hitzerus Mees en Josefa Gonzales, kleinzoon van Hitserus en Elsje Mees-van der Zee.** Voorts mag nog wel even vermeld worden, dat de overgrootvader van het nieuwe Zerusje Hetzerus was, getr. met Annie Huizinga en dat zijn betovergrootvader Hitserus was, getr. met Johanna Mina Oving! Iedere mannelijke Mees krijgt zijn eigen nummer, en dat is dan volgens onze nieuwe methode: grootvader Hitserus heeft G 13-18-1, vader Hitzerus dan dus G XIV 18-1-1 en de jongste G XV-18-1-1-1.

(Wellicht is er volgend maal plaats voor een fotoserie van de vijf naamgenoten.)

Het lijkt een beetje moeilijk, maar het hoe en waarom staat allemaal precies beschreven in de bijgewerkte genealogie 1977. Laat niemand ons betrappen op een foute verwisseling van de z en de s in de aloude groningse voornaam, want zo als het er staat is het heus goed. Deze uitloop van de groningse tak is wel frappant. Het kan te maken hebben met de afstamming van onze groningers van Peter Mees, die zeven jaar ouder was dan zijn broer Jeremias, de stamvader van de rotterdammers. Peter trouwde in 1611 tegen Jeremias in 1626. Henk spreekt dat tegen, maar dat het aloude spreekwoord "früh übt sich wer ein Meister werden will" door de groningers in daden werd vertaald, laat nauwelijks ruimte voor enige twijfel! Als de geboortegegevens kloppen, kreeg Peter zijn eerste kind in 1614, en Jeremias pas in 1627.

Ons archief (zie ook artikel)

Onder de vele aanwinsten waarmee ons familiearchief verrijkt werd, zijn schenkingen van hun eigen werken door drie medici in onze familie: Prof. Dr Evert Joost Dorhout Mees, Leendert F. C. Mees en Johan Mari (Hans) Mees.

Prof. Mr Tjalling Justus Mees schonk ons zijn dissertatie 1922 en Mr Michiel ter Horst verblijdde ons met een exemplaar van "Verzekeringen van Vriendschap", Rechtsgeleerde opstellen aangeboden aan Prof. Dorhout Mees ter gelegenheid van zijn 75ste verjaardag in 1973.

Mr D. Bruins te Deventer schonk ons een exemplaar van de inventaris van het Algemeen Rijksarchief van het archief van wijlen zijn vader, Prof. Dr G. W. J.

Bruins, eerste rector magnificus van de Nederlandsche Handelshoogeschool te Rotterdam, als herinnering aan de nauwe samenwerking en vriendschap met een der oprichters, wijlen Mr W. C. Mees, tevens oprichter en eerste voorzitter van onze familiestichting.

Antonie Willem Mees (Ton) verblijdde ons met fotocopieën van de eerste bladzijden van een aantal schoolprijzen van het Erasmiaans Gymnasium, in de vorige eeuw uitgereikt wegens verdienstelijke prestaties o.m. aan zijn grootvader Govert Jacob, aan zijn oom Jacob en aan zijn eigen vader Jan Jacob Louis Mees, 1845—1936. Van deze laatste willen wij speciaal vermelden het in het nederlands gestelde getuigschrift van zijn op 30 juni "met lof" afgelegd eind-examen, ondertekend door de rector Schneither en door de voorzitter van curatoren Bichon van IJsselmonde.

Tevens fotocopie van het Koninklijk Besluit van zijn benoeming tot notaris in de plaats van Mr J. A. Vorstman, ondertekend "op Het Loo" juni 1879 door Koning Willem III en door de minister van Justitie Smidt. Mees was toen pas 34 jaar oud.

Bram en Cor Arnold-Mees mochten op 14 juli 1981 herdenken dat ze voor vijftig jaren in het huwelijk traden. Zij hielden een drukbezochte receptie ten huize van hun dochter en schoonzoon Kalff-Arnold te Wassenaar, en een groot familie-diner.

Ziehier een foto van het gouden bruidspaar voor de aanvang van het diner op 3 juli 1981

Raoul Pierre Hoondert, echtgenoot van Judith Mees (R 12-1) werd per 1 december 1981 bevorderd tot Brigade-Generaal, chef-staf van het Eerste Legerkorps.

Willem Jacob Mees (R 12-19a) slaagde november 1980 aan de Leidse Universiteit voor zijn artsexamen. Hij is getrouwd met Elize Klapwijk.

Ons paard "Mees" blijft het gelukkig uitstekend maken. Op 19 mei 1981 schreef de heer C. S. van Doesburg, Hoofdcommissaris van Politie te Utrecht, aan de heer L. Kernkamp, directeur van het kantoor Utrecht van Bank Mees & Hope, dat "Mees" tijdens de Nationale Vaardigheidsdagen voor politie-paarden 1981 de eerste prijs heeft behaald bij de springproef. De heer Kernkamp is een enthousiast ruiter en het was dan ook op zijn suggestie dat de Hoofddirectie van Bank Mees & Hope ter gelegenheid van de opening van het kantoor Utrecht in januari 1978, deze even mooie, gezonde als intelligente merrie aan de Gemeente Utrecht schonk.

Financieel verslag 1981

Staat van inkomsten en uitgaven:

Rente	f 189,90
Contributies	„ 7.168,96
	f 7.358,86
Kosten kroniek	f 6.374,17
Subsidie familiedag	„ 44,15
Subsidie reisverslag J. R. Mees	„ 250,—
Diverse kosten	„ 238,55
Voordelig saldo	„ 451,99
	f 7.358,86

Samenvatting:

Saldo Bank Mees & Hope per 1-1-1981	f 8.186,18
Saldo postgirorekening per idem	„ 1.112,50
Aanschaf familieboarden	„ 1.695,—
	f 10.993,68
Contributies 1981, etc.	f 7.358,86
Vooruit ontvangen contributies	„ 1.500,—
	f 19.852,54
Totaal uitgegeven onkosten	f 6.906,87
	f 12.945,67
Saldo Bank Mees & Hope per 1-1-1982	f 11.526,31
Saldo postgirorekening per idem	„ 414,36
Familieboarden, etc.	„ 1.005,—
	f 12.945,67

De financiële toestand van de stichting veranderde weinig. Hoofduitgaaf blijft de kroniek.

Wij blijven dankbaar voor alle bijdragen, ook van jongeren; en zijn speciaal ook erkentelijk voor voortzetting van bijdragen, die toegezegd waren in het licht van thans op de helling staande fiscale voordelen.

Maarten Jan Knottenbelt, Ridder M.W.O.

Bij dagorder d.d. 1 oktober 1948 ondertekend door de Minister van Oorlog Mr W. F. Schokking, werd op 7 oktober 1948 ingevolge het Reglement op de Militaire Willemsorde door alle Commandanten aan de onder hun bevelen staand personeel bekend gemaakt, dat H.M. de Koningin een tiental personen had benoemd tot Ridder Militaire Willemsorde 4e klasse, van wie drie posthuum. Dezen werden echter voorafgegaan door de benoeming van haar eigen Moeder, Prinses Wilhelmina, tot Ridder M.W.O., maar dan in een hogere klasse.

Een dergelijke benoeming geschiedt wegens het zich (i.c. in de tweede wereldoorlog) onderscheiden hebben door het bedrijven van uitstekende daden van moed, beleid en trouw in de strijd tegen de vijand, en voor ieder worden deze nader uiteengezet. Ten aanzien van Maarten Knottenbelt luidt dan de tekst als volgt:

de Reserve 1ste Luitenant

Maarten Jan Knottenbelt

wegens:

het zich in de strijd onderscheiden hebben door uitstekende daden van moed, beleid en trouw door:

1. begin Maart 1944 als Luitenant met enige Nederlandse militairen, ingedeeld bij de Britse Nr. 2 Troop van het Nr 10 Command, geheel vrijwillig en op voorbeeldige wijze, onder moeilijke en herhaaldelijk onverschrokken wijze onder moeilijke en herhaaldelijk levensgevaarlijke omstandigheden actief deel te nemen aan de strijd tegen de Japanse vijand in Birma;

2. na in augustus 1944 in Engeland te zijn teruggekeerd, zich onmiddellijk, wederom geheel vrijwillig, aan te melden om als Nederlands Inlichtingsofficier deel te nemen aan de landing bij Arnhem van de Britse Airborne Division; voorts door tijdens de daarop gevolgde actie in september d.a.v. op eigen initiatief, het bevel op zich te nemen over een detachement van ongeveer 24 Britse militairen van de "West Yorks" en met hen een voor het gevecht belangrijke huizengroep te Oosterbeek te verdedigen; daarna verbinding met de Nederlandse verzetslieden op te nemen en Poolse strijdkrachten, die de Rijn bij Oosterbeek overstaken, op te vangen en te geleiden en tenslotte, toen de Geallieerde onderdelen over de Rijn moesten terugtrekken, hoewel gewond zijnde, deze rivier over te zwemmen;

3. na opnieuw in Engeland te zijn teruggekeerd, zich voor de derde maal geheel vrijwillig ter beschikking te stellen om op 3 april 1945, hoewel hij tevoren nimmer daarin was geoefend, als valschermspringer nabij Barneveld te landen en op te treden als Commandant van een afdeling ongeoefende manschappen der Binnenlandse Strijdkrachten en daarmee in de

onmiddellijke nabijheid van de vijand tot twee maal toe een hinderlaag te stellen ten einde aan Geallieerde troepen het oversteken van het Apeldoornse Kanaal nabij Oene mogelijk te maken".

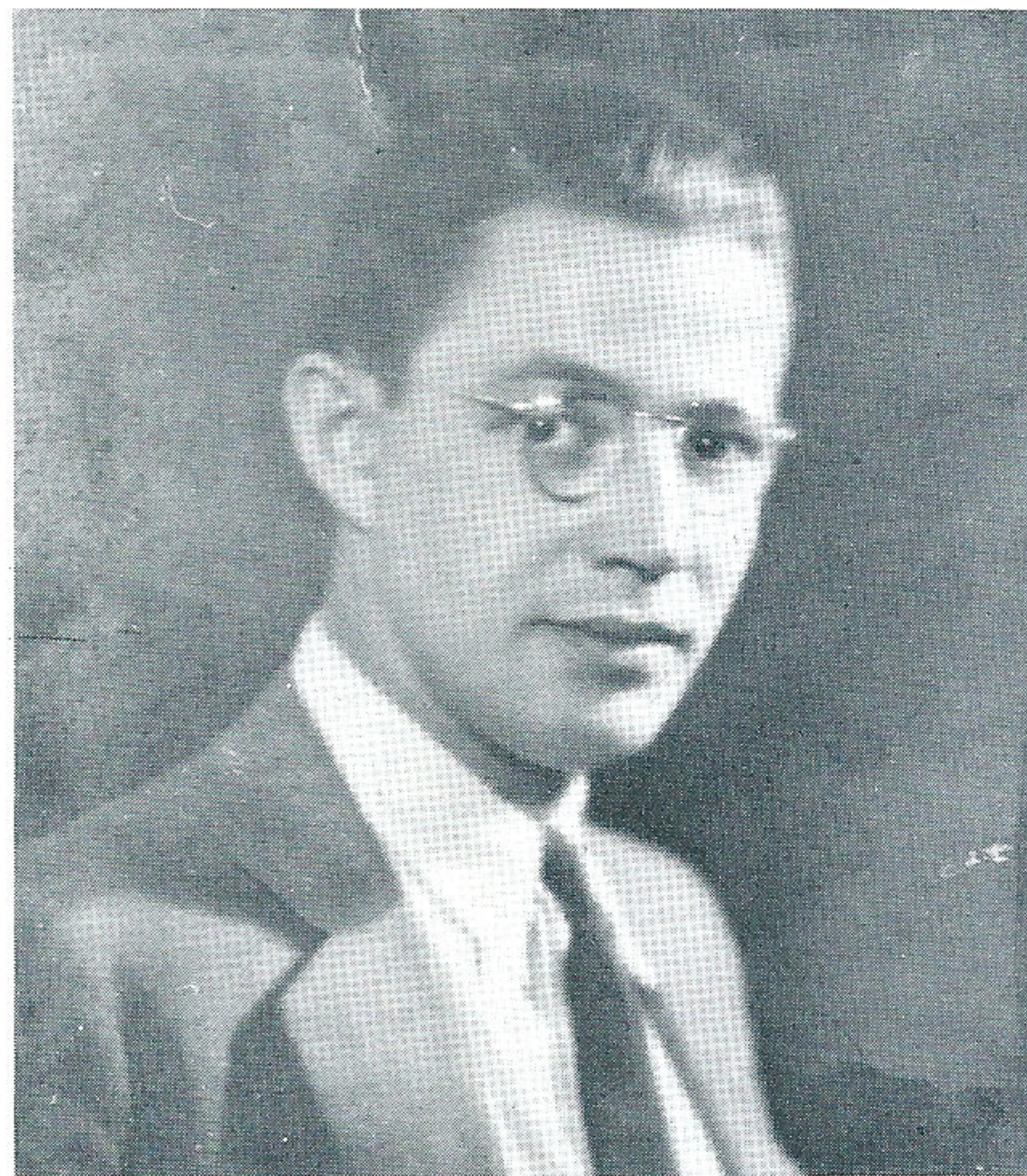
De negen anderen waren:

Posthuum de Verzetslieden C. H. van Bommel, A. van Driel en K. P. van der Sande.

Voorts: Kolonel W. C. J. M. van Lanschot, Ritmeester G. A. van Borssum Buisman, Kapitein H. G. de Jonge, C. P. v. d. Hoek, J. de Landgraaf en Dr G. M. H. Veeneklaas.

Jacob Mees posthuum onderscheiden met het verzetsherdenkingskruis (R 11-13)

Jaap werd op 23 oktober 1905 te Hengelo geboren als derde en jongste zoon van Walter Mees en Maria Elisabeth Mijer. De oudste van de drie was Maurits Johan, die in 1973 overleed, de middelste is onze neef Walter, trouw bezoeker van onze familiedagen met zijn even belangstellende vrouw Riekje.

Jacob Mees, 1905—1944

Jaap werkte in de streek van Zutphen en Eefde voor de inlichtingendiensten werd, evenals zo zeer vele andere verzetsstrijders in juni 1942 gearresteerd en weggevoerd. Op 19 december 1944 overleed hij in het concentratiekamp Neuengamme.

Het CERTIFICAAT van waardering van de Nederlandse Regering luidde als volgt:

"De Minister van Oorlog, kennis genomen hebbende
"van de rapporten van het Bureau Inlichtingen der
"Nederlandse Regering, verklaart, dat

J. MEES

"gedurende de bezetting van Nederland, onder zeer
"gevaarlijke en moeilijke omstandigheden, geheel vrij-
"willig werkzaam is geweest voor de Inlichtingen-
"dienst en daarmee belangrijke steun heeft verleend
"aan de Geallieerde oorlogvoering, welke geleid heeft
"tot de bevrijding van Nederland.

"Redenen, waarom hij aanleiding vindt, door deze,
"namens de Nederlandse Regering, zijn grote waar-
"dering te betuigen voor de aan het Vaderland bewe-
"zen diensten."

's-Gravenhage, 10 oktober 1947

de Minister van Oorlog
Fiévez

De uitreiking van het Verzetsherdenkingskruis aan een groep van ca 60 mannen en vrouwen, hetzij aan hen persoonlijk, hetzij posthuum aan nabestaanden, vond plaats op 3 februari 1982 in het Haagse Stadhuis. Voor Jaap werd het in ontvangst genomen door zijn zoon Carel in gezelschap van zijn vrouw Els Mees-Huysmans. Het aantal belangstellenden was tot vier gelimiteerd zodat als enige verdere familieleden slechts Walter en Riekje aanwezig konden zijn. Ons stichtingsbestuur heeft in de startblokken gestaan om vertegenwoordigd te zijn, maar daarvoor was geen plaats.

Jaap's oudste zoon Maurits Johan en zijn vrouw Twyla Mees-Froud hadden gehoopt erbij te kunnen zijn als ze in Nederlands zouden zijn voor hun zilveren bruiloft (zie hierna) maar het gebeurde eerder dan verwacht was en zo konden ze niet tijdig uit Vancouver hier zijn. Hun zusje Els Arthur-Mees woont in Australië en was pas verhuisd met alle besognes daaraan verbonden, en kon het ook niet halen.

We hadden ons iets te veel van de plechtigheid voorgesteld. Behalve een voortreffelijke rede van de secretaris van het Nationale Comité, de heer C. C. van den Heuvel, waarna de Burgemeester de kruisen uitreikte, viel het nogal tegen. Er waren alleen stoelen voor de gedecoreerden, geen voor andere belangstellende familieleden. Deze dingen speelden zich veertig jaar geleden af, zodat de familieleden nu niet bepaald tot de jongeren behoorden; ze moesten anderhalf uur of langer staan. Jammer deze gebrekige organisatie in dat mooie renaissance stadhuis van onze residentie, maar we verheugen ons dat Jaap's werk voor het herstel van onze vrijheid, dat hij helaas niet heeft mogen beleven, erkend werd met dit Kruis en dat zijn drie kinderen dat alle drie in goede gezondheid hebben mogen beleven.

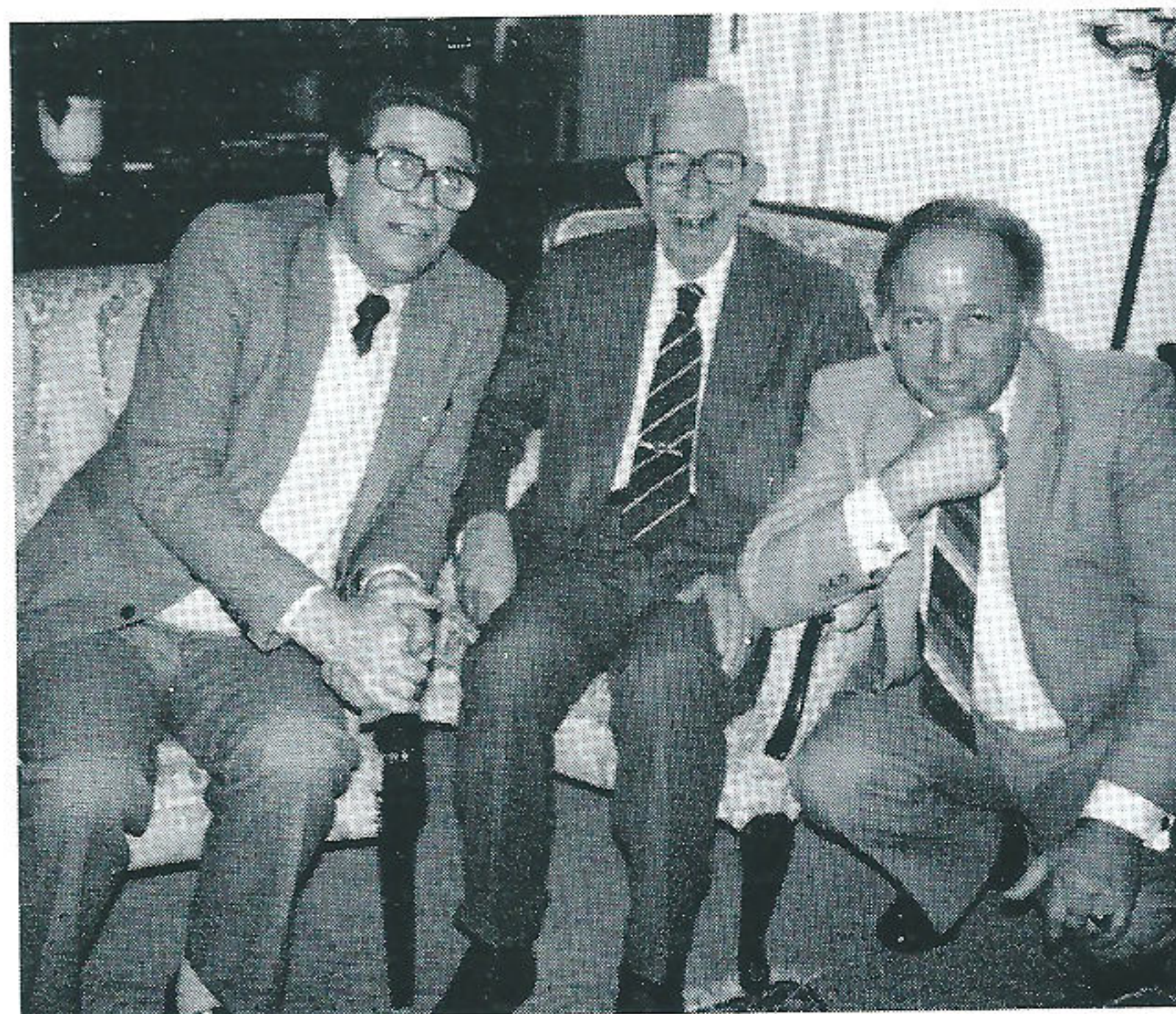
Familiebezoek van overzee

Mauk en Twyla, die in West Vancouver wonen (Mauk is daar Regional Manager van United Dominions Investments Ltd voor British Columbia) waren de eerste week van maart 1982 in Nederland om bij de Nederlandse familieleden hun zilveren bruiloft te vieren. Ze logeerden in Haarlem om dicht in de buurt te zijn van Mauk's ruim 93-jarige grootmoeder van moeders kant, mevrouw Op de Coul (eerder Heeris-) von Saher te zijn en ook van zijn broer Carel die in Heemstede woont en bij de K.L.M. werkt.

Van links naar rechts: Riekje Mees-Ott de Vries, Twyla Mees-Froud, Mauk Mees, Walter Mees, Carel Mees, Madelon van Ruyven-Mees, Lex van Ruyven en Els Mees-Huysmans.

Ten huize van Mauk en Carels oom en tante Walter en Riekje werd dit zilveren feest in kleine familiekring gevierd.

Walter Mees met zijn neven Mauk en Carel, een blij weerzien

Aller gedachten verwijlden natuurlijk bij de recente verzetsdecoratie van wijlen vader Jaap en bij zusje en nicht Els in het verre Australië.

Mieke Louwers-Mees

Op zondag 13 september 1981 vond in Jerusalem bij het instituut Yad Vashem een bijzondere plechtigheid plaats.

Mieke Louwers-Mees, 1917—1977

Ter ere van Mieke Louwers-Mees, die op 17 augustus 1977 is overleden werd een boom geplant in de "Laan der Rechtvaardigen" om haar naam een plaats te geven tussen die van de andere groten die in de tijd van de Holocaust met gevaar voor eigen leven Joodse levens hebben gered.

Kort voor haar overlijden is in een bewogen samenkunst in haar huis in Vught op 3 mei 1977 door de toenmalige ambassadeur van Israel in ons land, Abraham Kidron, de onderscheiding uitgereikt die haar was toegekend door de "Commission des Justes près l'Institut Commémoratif des Martyrs et des Héros Yad Vashem". Met die onderscheiding werd haar tevens het recht verleend om in de Allée des Justes nabij het Instituut Yad Vashem in haar naam een boom te planten.

Haarzelf was niet de tijd gegeven om eigenhandig van dat recht gebruik te maken. Voor haar kinderen stond echter vast dat de boom geplant zou worden, en met dat doel reisden Peter, Ruut, Geertrui, Ernstjan en schoondochter Fien naar Israel.

Na een korte, maar indrukwekkende plechtigheid in de Hall of Remembrance, waar de namen van alle vernietigingskampen in de marmeren vloer zijn uit-

gehouwen, is toen door de kinderen "haar boom" geplant.

Het motto van Yad Vashem is: "Dans le Souvenir réside le Secret de la Rédemption".

Haar naam is het waard om herinnerd te worden.

P. H. Louwers

Twée gedichten van Walter Mees

A SHADOW CREPT . . .

A shadow crept across the floor
And baby's eyes for evermore
Were closed; now peace was reigning
Upon the face which waxlike bore
No trace of illness straining.

In solitude the body slept
There in that cradle, where had crept
A shadow slowly 'cross the floor
No matter how the Mother wept,
Death's Majesty kept locked its door.

HERINNERING

Ik weet van een stadstuin
Met kronkelende paadjes
Van fijn kiezelzand tussen grasveld en zerk
Waar 's morgens de zon was
En 's middags beschermend
Zich vleide de schaduw der nabije kerk.

Ik weet van een stadshuis
Met talloze kamers
Met oud meubilair en met hoge plafonds
Waar in d'eindeloze gangen
Daar stemmen weerkaatsten
Van spelende kinders: de stemmen van ons . . .

Ik weet van een stadssfeer
Die immer verandert.
Waar 't uiterlijk aanzien naar toekomst zich vouwt
Doch 't innerlijk rotsvast
Door 'n enkle herinnering
Aan 't grijze verleden, zich staande steeds houdt.

Het onderzoek der oceanen, Hr Ms Tydeman en Gerlof Mees

De Koninklijke Marine is vanouds actief geweest bij te dragen tot de kennis van de zeeën en hun invloed op klimaten, de bevolkingen van vis en vogels en alles wat daarmee in de ruimste zin samenhangt voor mens en milieu.

Sedert enkele jaren heeft de Kon. Marine in haar dienst Hr Ms Tydeman, een opnemingsvaartuig dat uitgerust is met de allernieuwste apparatuur voor wetenschappelijk onderzoek die het mogelijk maakt Nederland te doen samenwerken met allerlei onderzoekorganisaties in internationaal verband.

Zo levert de "Tydeman" gegevens aan het K.N.M.I. in de Bilt omtrent de bevindingen aan boord van temperaturen in de diverse waterlagen en de invloeden daarvan op het weer. Er zijn steeds gecoördineerde experimenten gaande waarin het K.N.M.I. dank zij de "Tydeman" kan meedoen. Enkele namen van zulke experimenten: JASIN (Joint Air-Sea Interaction), GARP (Global Atmospheric Research Program).

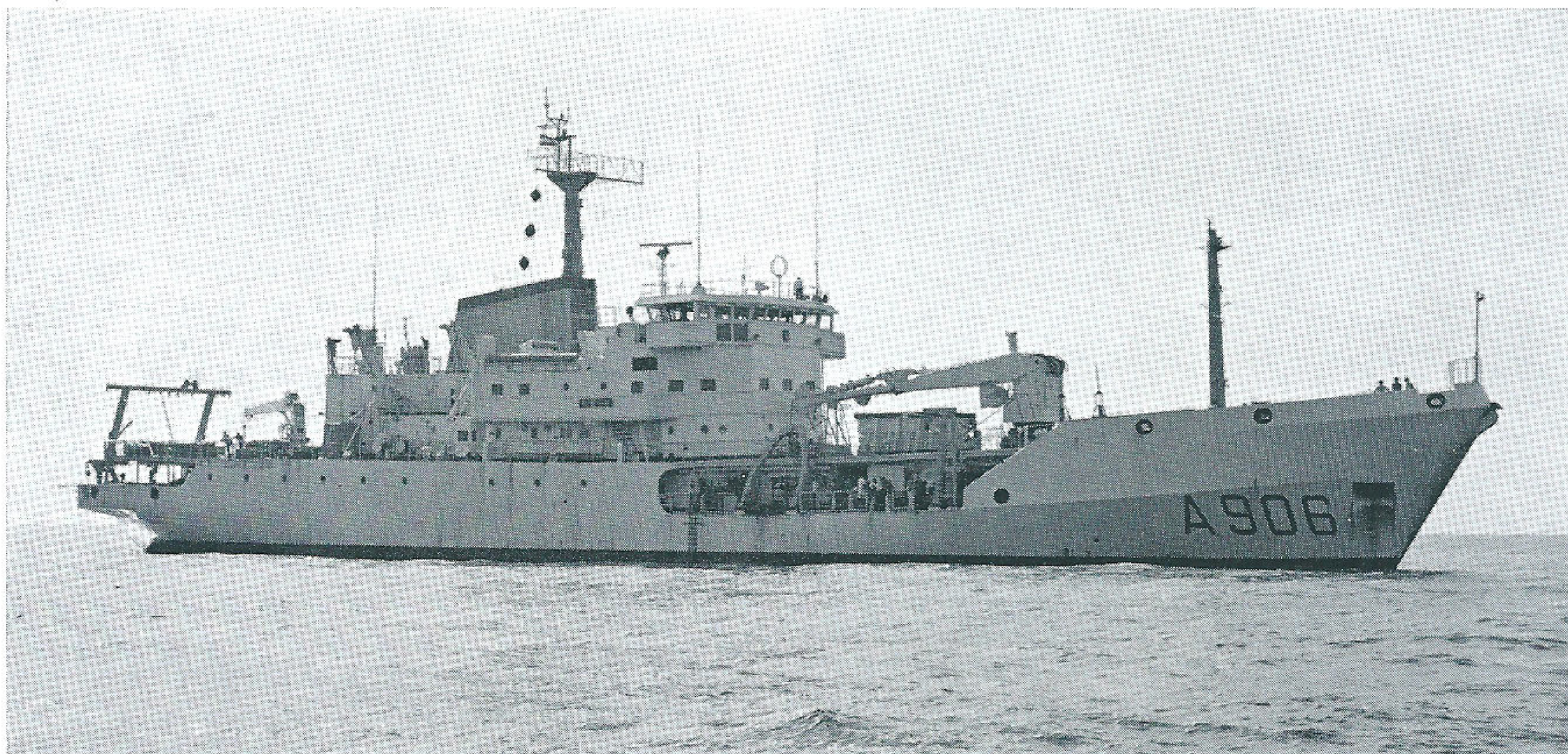
De "Tydeman" met haar staf van wetenschapsmensen aan boord levert ook veel hulp aan het N.I.O.Z., het reeds in 1876 opgerichte "Zoölogisch Station", later genaamd Nederlands Instituut voor Onderzoek der Zee. Daar werken een 120 tal mensen, verdeeld over diverse werkgroepen, aan hydrografisch/geologisch en biologisch onderzoek. Veld van onderzoek is bijvoorbeeld onze eigen Noord- en Waddenzee, buitengewoon voedselrijke gebieden met grote verschillen in licht en temperatuur en grote getijbewegingen. Dat is dicht bij huis, maar dergelijk onderzoek vindt ook plaats in

de Atlantische Oceaan bij Afrika's Westkust en op vele andere plaatsen op aarde, veelal eveneens in internationaal verband, bijv. het biologisch/chemisch/fysisch oceaansprogramma NECTAR (North Equatorial Current Trans Atlantic Research). Uitbreiding van de kennis van het voedselgehalte in de oceanen aan plankton, algen enz. staat hierbij hoog op de verlanglijsten.

Vervolgens wordt aan boord van de "Tydeman" veel en hard gewerkt aan het biologisch onderzoek van de zeeën waarvan het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden het centrum is. Van deze van 1820 daterende instelling is onze neef Dr Gerlof Fokko Mees de conservator van de afdeling Vogels en Vissen. Gerlof is thans 55 jaar oud, hij studeerde biologie te Leiden waar hij in 1957 cum laude promoveerde op het proefschrift "A systematic Review of the Indo-Australian Opidae". Ons familiearchief is in het bezit van vele wetenschappelijke publicaties van zijn hand.

Gerlof nam deel aan lange reizen met de "Tydeman" langs Afrika's Westkust en andere voor de kennis van vogels en vissen belangrijke en soms nog onvoldoend onderzochte zeegebieden, zoals vooral ook de zee van Madeira tot de Azoren en de Kaapverdische eilanden, die uit zoögrafisch oogpunt interessant is. De hoofdactiviteit van de "Tydeman" ligt vanzelfsprekend bij het onderzoek van de mariene fauna, vissen en ongewervelde dieren, en dan hoofdzakelijk in die zeegebieden waar commerciële visserij door rotsachtige bodem of om andere redenen niet mogelijk of niet lonend is en de fauna er derhalve slecht bekend is.

De "Tydeman" heeft de modernste en sterkste netten aan boord en de daarbij behorende sterke lieren en lange draden. Er bevinden zich ook moderne diepzee-camera's aan boord waarmee tot op grote diepte kan

Hr Ms Tydeman

Dr Gerlof Mees kijkt toe bij het ophalen van het net

worden gefotografeerd. Voor het trawlen in de diepzee heeft men natuurlijk heel ander vistuig nodig dan in de Noordzee.

Met de moderne duiktechnieken en duikfotografie kan men oneindig meer informatie verkrijgen dan vroeger en dat er op zo'n prachtig modern schip een laboratorium aan boord is waar gevangen dieren terstond geprepareerd kunnen worden en dat er computers aanwezig zijn die de gegevens hypersnel opslaan en kunnen doorgeven, behoeft wel geen nader betoog.

Zodoende gaan al deze wetenschappelijke onderzoeken niet alleen veel sneller, maar ook veel nauwkeuriger dan vroeger.

Op bijgaande foto's van de fotograaf E. L. M. van Esch, die gemaakt werden voor de kust van Mauritanië, zien we Hr Ms Tydeman en aan de reling Gerlof geflankeerd door de man die de grote elektrische kraan bedient en rechts door de bootman.

Het Leidse museum heeft een enorme verzameling aan geprepareerde dieren, vooral de vogelverzameling is groot. Gerlof's benoeming in zijn huidige functie dateert van 1963, daarvoor was hij vijf jaren conservator van het Western Australian Museum te Perth, Australië.

Een graduation tot Bachelor of Arts in Amerika

Een juiste vertaling van deze term is moeilijk te geven omdat het onderwijssysteem na de middelbare scholen, high schools, zo anders is dan het onze. Een studie begint doorgaans met een vooruniversitaire opleiding van vier jaren aan een "college". Veel universiteiten hebben een eigen college, maar er zijn ook veel colleges die een eigen bestaan leiden zoals het Mount Holyoke college te South Hadley in de staat Massachusetts waar Anneke Mees in mei 1981 haar "B.A." haalde. Het bachelor examen of baccalaureaat is de eerste graad van een wetenschappelijke opleiding. Het woord komt van bacca of bes, de laurierbes gevlochten tot een krans om het dan heus nog niet zo erg geleerde hoofd, de term bestond al in de vroege middeleeuwen. Mount Holyoke is een college voor meisjes en het behoort met zijn 2000 leerlingen niet tot de grote instituten. Het is een particuliere school die zoals alle particuliere colleges uitsluitend gefinancierd wordt door de schoolgelden en giften, geen enkele overheidssteun. Elk jaar verlaten ca 500 leerlingen de school.

De leerlingen wonen er intern, voor maaltijden behoeven ze niet te zorgen. Veel colleges liggen in een rustige streek buiten de grote centra, maar er zijn ook dag-scholen met een dergelijke vooruniversitaire cursus.

Dat woord is niet helemaal juist, want als je na je college niet verder wilt studeren, kun je best je carrière beginnen en voortzetten met een BA graad zonder dat dit ook maar enigszins iemand het stigma geeft van gesjeesd te zijn en zijn doctoraal niet te hebben kunnen halen. "Candidaats" is ook geen steekhoudende vertaling. Het onderwijs is er heel veel schoolser dan wanneer wij van onze gymnasia e.d. op ons 18e de studentenwereld binnen stappen. Op een college ben je eigenlijk nog van je 18e tot je 22e gewoon op school met nauwlettende controle op je vorderingen, repetities, rapporten, cijfers enz. en vooral heel veel avond(huis)werk, en na elk semester een examen.

Het is allemaal sterk "competitive", niet alleen onder de leerlingen om het goed te doen, maar vooral ook onder de onderwijsinstituten zelf. Ze willen goede jonge mensen afleveren en die reputatie is hun veel waard om hun afgestudeerden op goede plaatsen bij overheid, bedrijfsleven of elders terecht te zien komen.

Daarom is het toegelaten worden tot een goed gerenommeerd college helemaal niet makkelijk. Je moet een zeer uitvoerige sollicitatiebrief inzenden met je high school prestaties, curriculum vitae met al je liefhebberijen en het is veilig om dat dan maar aan een stuk of wat scholen tegelijk te doen, want als de ene je afwijst, maak je op een andere misschien nog een kans.

De programma's zijn, ondanks de bij ons reeds veel verminderde verstarring van de leerprogramma's, voor

ons van een ongekennde keuzeflexibiliteit. Je moet één vak als "major" (hoofdvak) kiezen, daarin ben je dan voor je leven "major french" of wat je dan ooit gekozen hebt. En er is zelfs een werkwoord "to major" en tijdens je studie ben je dus "majoring french" enz. Daaromheen kun je allerlei andere vakken kiezen waar je belang in stelt of voor later belang bij hebt. Zo bijv. economie, Anneke majorde in frans, maar liep alle vier jaren economie erbij. Dan kun je een jaartje duits doen, latijn, enfin, alles wat er maar te leren valt, tot arabisch en japans toe, alles in overleg met de leiding. Als je eens iets van wiskunde weten wilt wordt ook wel een paar semesters "calculus" gedaan, dat noemen wij differentiaalrekening.

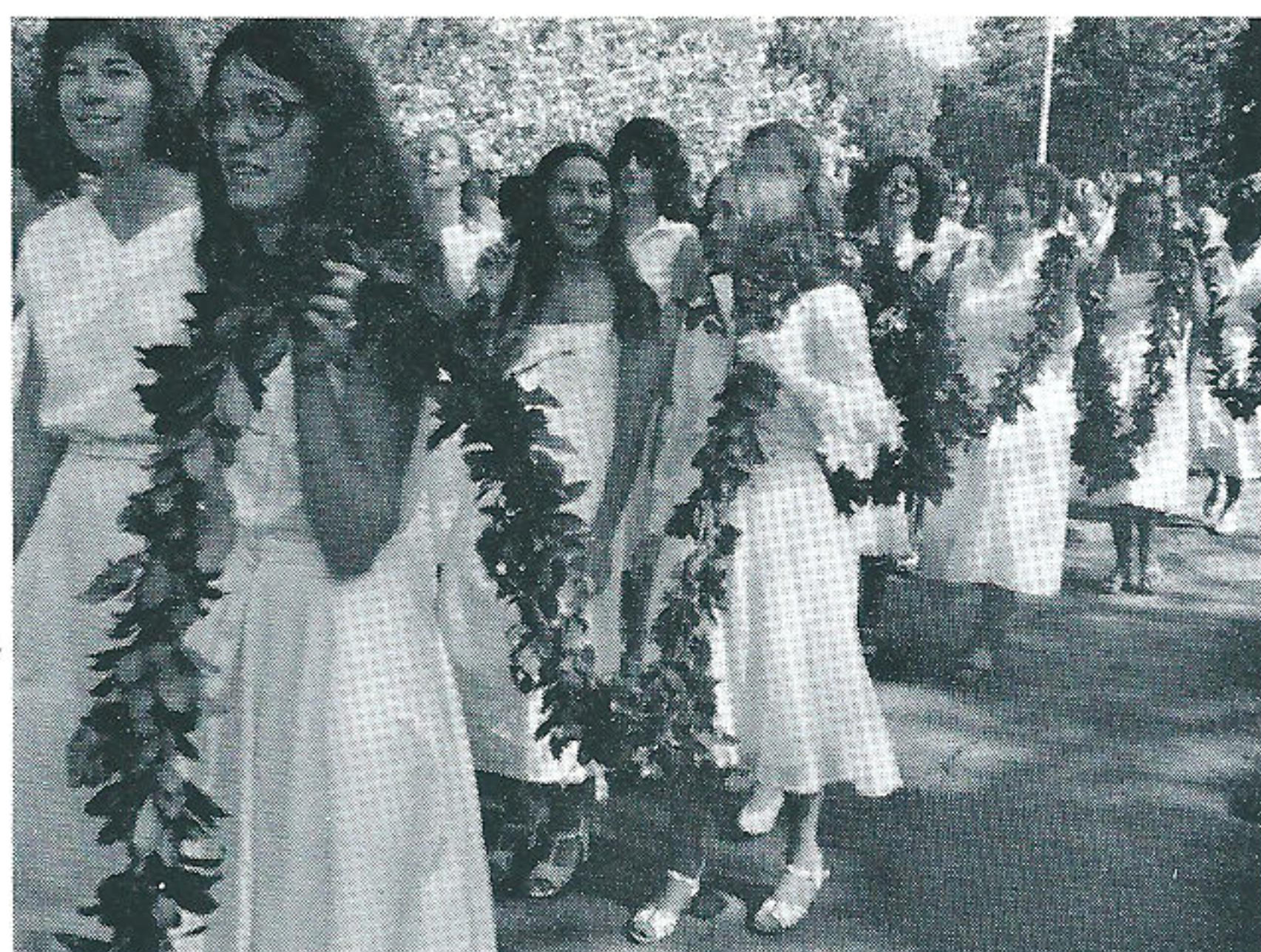
Bij ons wordt dan al gauw smalend gezegd wat een oppervlakkig gedoe, wat heb je nu aan een jaartje zus of een semester zo, ja, bij óns enz. enz. Maar als je ziet hoe de Amerikanen ons de baas zijn op bijna alle gebieden van wetenschap, dan zal het meest verstarde dorpsschoolhoofd zich toch wel eens afvragen óf het daar in Amerika nu echt wel zo oppervlakkig toegaat.

Met je bachelor diploma kun je naar de universiteit en dat zal dan wel meestal zijn voor verdere scholing in het vak dat je op college als major gehad hebt. Als je jurist wilt worden ga je naar de Law School, een jaar of drie, vele jaren naar de Medical school, twee jaar naar de Business school en als je ingenieur wilt worden heb je in Massachusetts het beroemde M.I.T. vlak bij de hand. Als je dan afstudeert ben je "master". (persoonlijke verzuchting: deden ze dat bij ons ook maar, dan zaten we niet vast aan die onmogelijke doctorandus titel waar niemand in welk ander land dan ook iets van snapt, waarom kun je hier niet meester in de wiskunde zijn? . . .). En met het schrijven van een proefschrift en de verdediging ervan krijg je evenals bij ons de doctorgraad, de Ph.D.

Zo'n graduation van een kwart van de leerlingen is een heel gedoe, en het gaat niet alleen om de jeugdige bachelors, maar dan komen er ook honderden reünisten uit alle windstreken. Er was een mevrouw uit Australië komen overvliegen van de "class 1911", ze moet dus over de 90 geweest zijn, alleen om "haar" college nog eens terug te zien voor het te laat is, misschien ook voor een klein- of achterkleindochter.

Vrijdagavond begon het met een "Commencement Concert" in de eigen chapel van het college, gegeven door de Mount Holyoke Glee Club. Glee betekent gezelligheid, dus de eigen muziekvereniging- of gezelschap. Een Magnificat van Carlton Russell, Regina Coeli van Brahms, de "no so più" aria uit Mozarts Figaro, liederen van Gershwin, Dvorak, Britten e.a.

De zaterdag begon te 9 uur met een vrolijke en toch helemaal niet oneerbiedige optocht naar het graf van Mary Lyon, die ca 1840 overleed met nalating van een legaat ter stichting van een meisjesschool. In gelederen van twee wandelden de allemaal in het wit geklede meisjes met over hun schouder een eindeloos

Vrolijke pelgrims

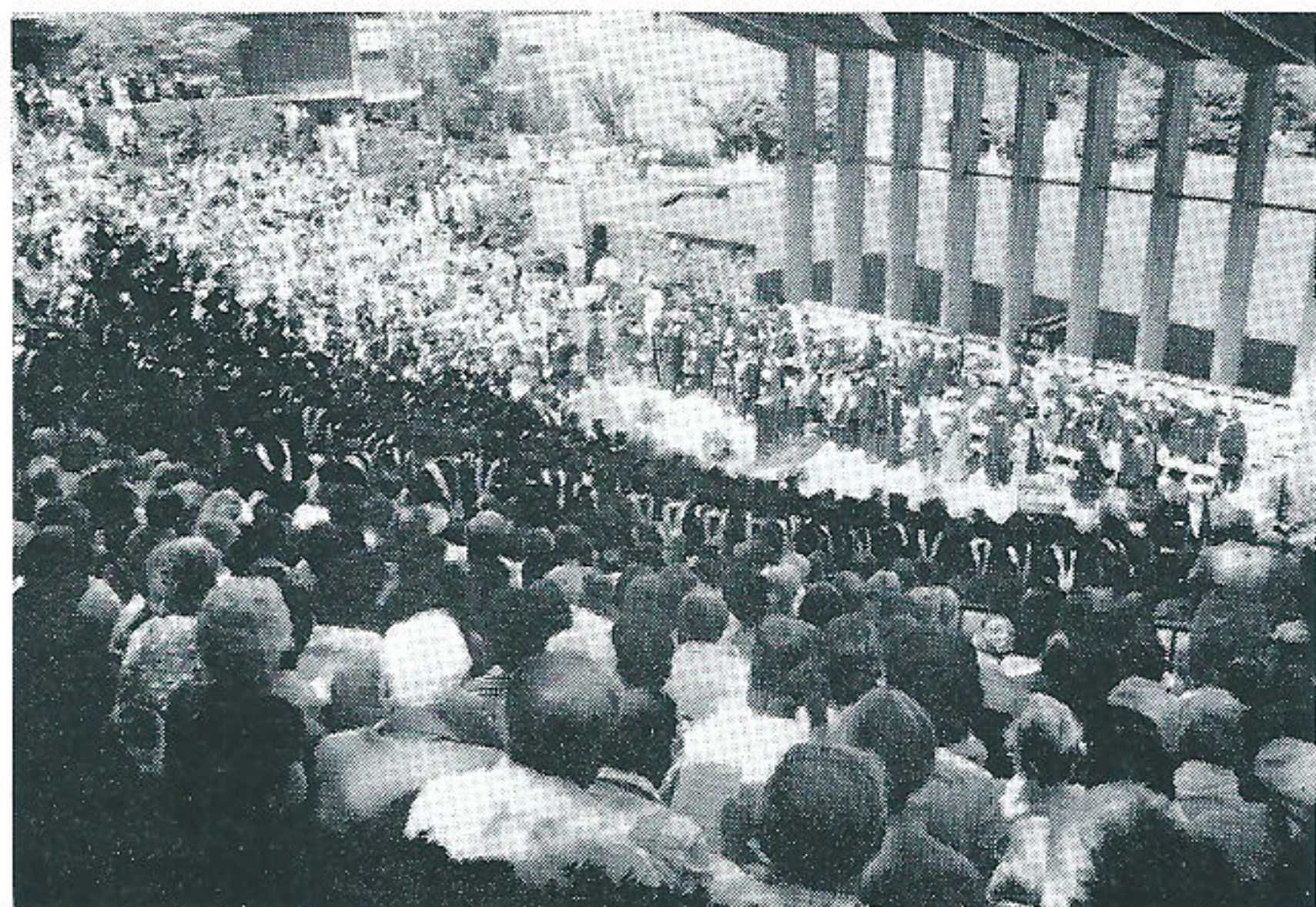
lange laurierslinger, met muziek voorop (in achttiende eeuwse uniformen) naar het graf waar na aankomst op een gegeven sein de slinger over de hoofden heen plechtig over het graf gedeponneerd werd.

Vervolgens picnics op de enorme terreinen met weelderige plantengroei, heuvelachtig, en dat allemaal in verrukkelijk lenteweer. Begroetingen, families die voor hun dochters gekomen waren, mede-ouders en grootouders, die met elkaar kennis maakten, de gezelligheid kon niet op. Er waren recepties in de diverse woongebouwen (dormitories), van professoren voor de leerlingen (en hun families) die bij hen hadden "gemajored", bezichtigingen van de bibliotheek, van de gezelligheidsvertrekken, enz.

Zondag de grote dag. Eerst een kerkdienst in de college chapel en daarna algemeen samenzijn op de grasvelden, steeds in prachtig warm lenteweer. De graduates zijn dan al gekleed in hun zwarte toga met baret, de zg. cap and gown.

Tegen half vier begint het amphitheater vol te lopen onder muziek door luidsprekers.

Tegen vier uur zijn de professoren en de gastgeleerden, die een doctor honoris causa graad gaan krijgen, in een indrukwekkende stoet binnengekomen en hebben hun zitplaatsen op het podium ingenomen,

De plechtige uitreiking der diploma's

mooie aanblik, toga's, baretten en cappas in alle kleuren van de regenboog.

Als laatsten komen de graduates van twee kanten tegelijk binnen en vullen het voor hen gereserveerde vak. In die stralende zon en die vrolijke zomerse kledij van gasten en reünisten steekt dat zwart een beetje sombertjes af.

De president, de nauwelijks 40-jarige Elizabeth K. Kennan, opent de séance met een toespraak die gevolgd wordt door speeches van enkele spectaculaire personen zoals van een zwarte juriste uit een van de zuidelijke staten die daar een buitengewone rol heeft gespeeld voor de verheffing van de negerbevolking, zowel economisch alsook voor betere rechten in het algemeen. Ze kreeg een langdurige staande ovatie.

Vervolgens de uitreiking van de honoris causa bullen. Dat deed de president krachtens een machtiging van de regering van Massachusetts, die dus voor die gelegenheid haar prerogatief aan de president van het college had afgestaan. Helaas geen Nederlander erbij.

De laatste acte bestond dan eindelijk uit de uitreiking van de diploma's aan iedere graduate afzonderlijk met noemen bij de naam en handdruk. De negen summa cum laude geslaagden werden als zodanig speciaal genoemd, de magna's en de "zo maar cum laudes" niet.

Van de 502 graduates hadden er 183 cum laude, dat is 36 procent, voor onze begrippen een ongewoon percentage. Van de maatstaven weet ik te weinig om een zinnig woord van verklaring hiervoor te kunnen geven.

Het duurde wel lang, maar al die mensen genoten er zo van, dat het toch eigenlijk geen minuut te lang duurde. 's Avonds natuurlijk overal vrolijkheid en gezelligheid. Al vroeg ging men opbreken, velen hadden trailers achter hun auto's meegenomen om de spullen van hun dochter mee te nemen, want alles moest ontruimd worden omdat de vacatiesluiting op handen was.

Zo'n besluit van een schoolcursus van vier jaren is helemaal geen uitzondering. Overal in dit grote land hebben de scholen, zelfs de high schools van de Staten, hun tradities en mores. Men houdt vast aan goede vormen en stijl, ieder doet zijn best er netjes uit te zien, voor ieder is het een feest. Dit mee te maken is voor iemand die nu uit Europa even over komt wel een bijzondere belevenis van contrast!

Als men nu eens zo'n lijst van vijfhonderd namen bekijkt wordt het weer extra duidelijk hoe gemengd de bevolking is die dit land groot heeft gemaakt.

Uit alle landen kwamen ze, met alle moedertalen, alle rassen, alle huidskleuren, met alle denkbare achtergronden en culturen, de miljoenen landverhuizers, veelal door armoede gedwongen in de nieuwe wereld iets nieuws te beginnen. En met uitzondering van de

weinigen die elders wonen en nu weer naar eigen land terug moesten, zijn ze allemaal Amerikanen met een onmiskenbare liefde voor hun land, en nationale trots. Die verscheidenheid van namen spreekt alleen al boekdelen. Dat gaat van de heel gewone engelse namen als Adams naar Alpérin, Bunyaraksh, Caproni, Dominguez, Bjerke, Kooy, Fitzgerald, Kamalie, Slomowitz, Chia-Ling Yang, Chia-Wei Pau naar Mees! En deze hele uit de beroemde "melting pot" voortgekomen bevolking, onverschillig of ze hier al zes of nog slechts één generatie wonen, werkt aan de instandhouding en de groei van het historisch en hedendaags mirakel, dat Verenigde Staten heet.

Voor hen die latijn leuk vinden en ook nog voor een ander element, volgt hier de tekst van Anneke's BA diploma.

"Curatores Collegi Montis Holyokensis, Hadleiae Meridianae in Civitate Massachusettensi, omnibus ad quos hae litterae perverint salutem.

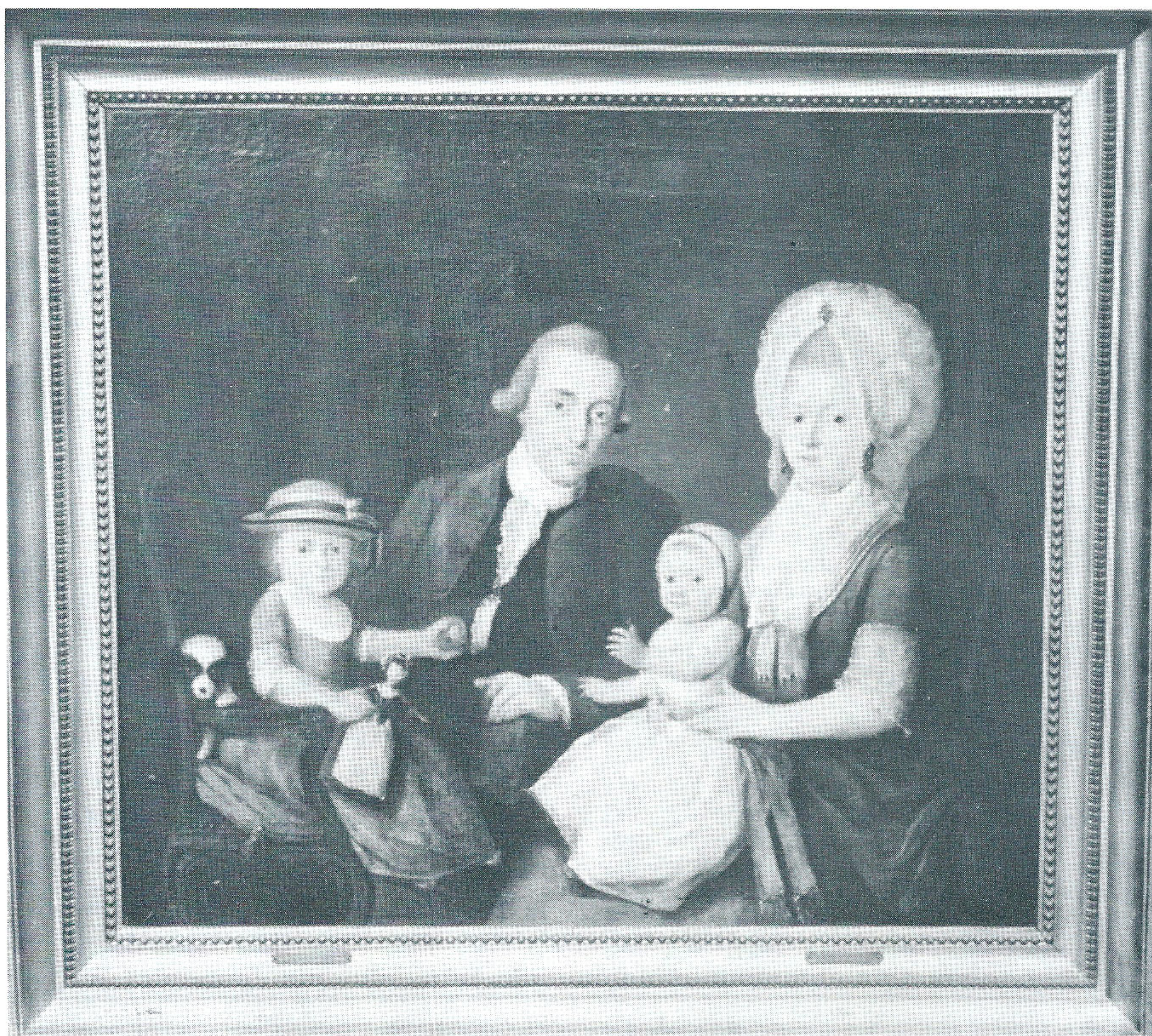
"Anneke Mees ad gradum Baccalaureae in Artibus cum laude pro meritis eius admisimus eique omnia iura et honores quae ad hunc gradum pertinent tribuimus in cuius rei testimonium litteris hisce sigillo huius Collegi munitis subscripsimus die XXIV mai anno Salutis Humanae MCMLXXXI, Reique Publicae Americanae CCV".

Elizabeth T. Kennan,
Collegi Praeses.

noot: typisch deze dubbele benoeming van het jaar, als wij dit ook zo deden, had er moeten staan vierhonderd jaren van nederlandse onafhankelijkheid, want de Akte van Afzwering was in 1581! Eigenlijk is deze benaming niet juist, L. E. van Holk schrijft in Spiegel Historiael dec. 1981, dat er geen eden gezworen werden en dat het document moet worden genoemd het "Plakkaat van Verlatinge", een van de moedigste daden ooit verricht door een klein volk dat genoeg had van de onderdrukking door een machtig rijk en zijn koning Philips de Tweede.

Philip en He'len Mees-de-Stuers met Annke, Huibert en Barbara

NOG MEER SCHENKINGEN VOOR ONS ARCHIEF

Een geschilderd portret van een familiegroep en een glas

Bij de familie ter Horst hangt een schilderij dat in 1787 werd vervaardigd door de schilder A. C. Hauck, voorstellende Jan Rudolf Mees (1755—1830), zijn vrouw Maria de Prill (1759—1800) en hun eerste twee kinderen. Op vaders schoot zit een vierjarig zoontje in nogal meisjesachtige kledij en op die van moeder een meisje van een jaar of anderhalf.

Het jongetje is Johan Gregorius, het meisje Johanna Carolina. Later kwamen er nog twee jongens, Rudolf Pieter (1789—1861) die trouwde met Willemina Hendrika Mees, en Jacob (1790—1854), eerst gehuwd met Anna van Baalen en na haar overlijden met Hendrika Adriana Kolff.

Dochter Johanna Carolina trouwde met Jhr Nicolaas Jeremias Storm van 's-Gravesande.

Johan Gregorius trouwde met Antje van der Wallen, ze kregen een zoontje dat maar drie jaar werd, en drie meisjes. De middelste, Johanna Carolina, trouwde niet, de oudste, Françoise Wilhelmina Cornelia (1786—1818), trouwde 1814 de Rotterdamse chirurgijn-vroedmeester Johannes Theodorus Vogel (1813—1881). Na haar zo vroege dood trouwde Vogel in 1820 haar 10 jaar jonger zusje Maria Cornelia Ottolina (1824—1902). Van dit tweede huwelijk schijnen geen nakomelingen meer te bestaan. Het eerste heeft echter voor een talrijk nakroost gezorgd, doch de familie Vogel heeft zich blijkbaar nooit laten opnemen in het "blauwe boekje".

Dan moet je toevallig eens iemand tegenkomen die je op weg kan helpen en dat gebeurde nu onlangs dank zij de nieuwe inventarisatie van ons familiearchief.

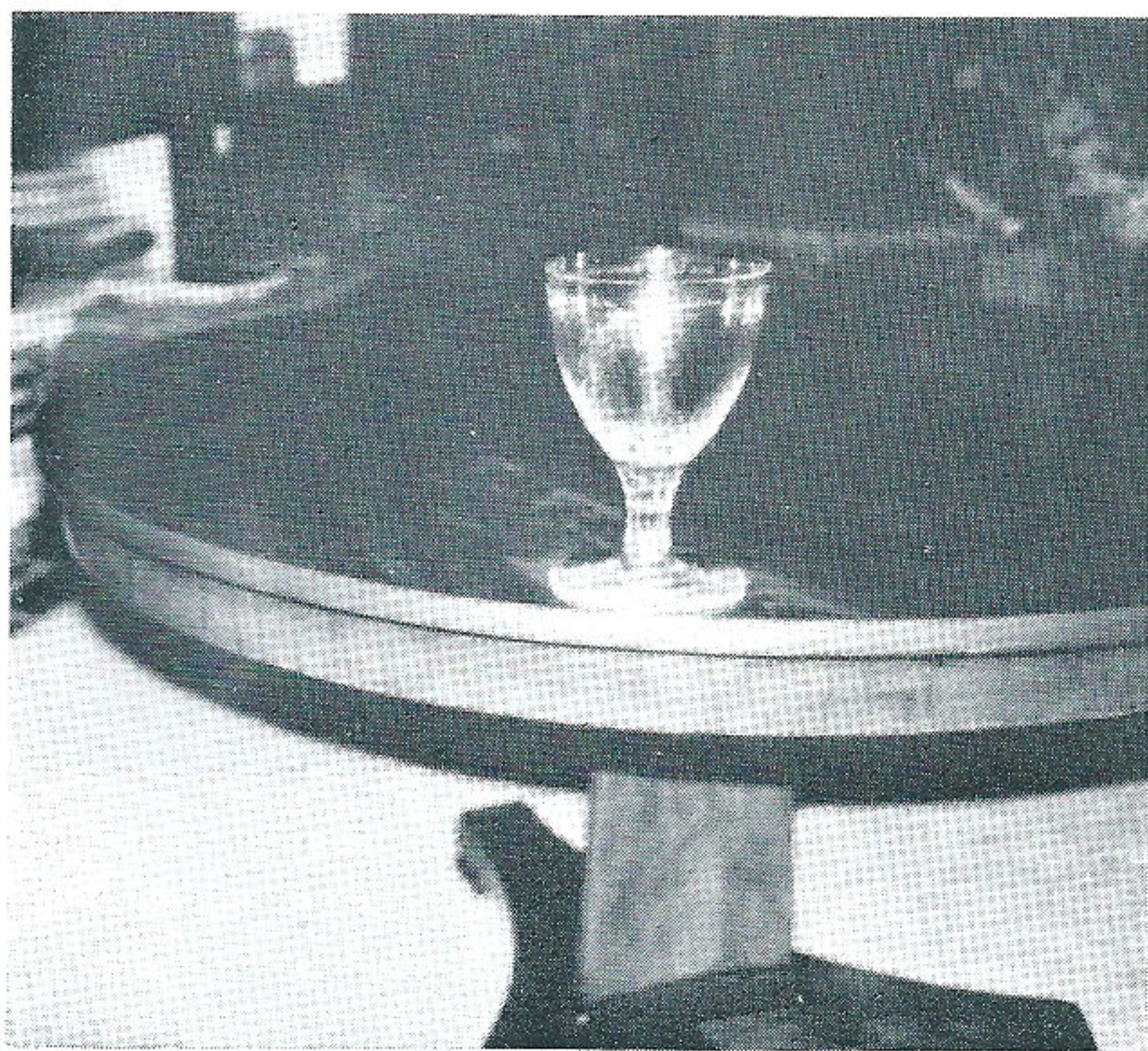
We kwamen terecht bij Dr A. M. ter Horst te Vierhouten, een groot geluk, want een meer belangstellende en geïnteresseerde vraagbaak ware nauwelijks denkbaar geweest. Zijn moeder was van geboorte Vogel.

Hij liet terstond een fotograaf kleurenfoto's maken en gaf ons deze ten geschenke en stond daarenboven nog een mooi en helder klinkend glas af dat een geschenk geweest is van de leden van de Rotterdamse Sociëteit Amicitia aan "Mees", en dat moet Johan Gregorius' vader Jan Rudolf geweest zijn.

In onze kroniek nr 26, 1977, berichtten wij uitvoerig hoe execrabel vervelend hij het op het kantoor van R. Mees & Zoonen vond, hoe hij vele jaren het verlangen moet hebben gekoesterd eruit te gaan, hoe hij blijkbaar zijn oude vader Jan Rudolf dat verdriet niet heeft willen aandoen, mede onder de indruk van een roerende brief van de oude heer om toch zijn bankierstaak de voorrang te blijven geven boven zijn liefhebberijen, nog 16 jaar op kantoor bleef en tenslotte nog 4 jaren voor de dood van vader Jan Rudolf toch uittrad.

Van Antje Mees- van der Wallen hebben we een aardig portret waarop ze afgebeeld is muziek makende met een lyragitaar. Daarover schrijft in diezelfde kroniek Leonoor Stakenburg-Mees een boeiende verhandeling.

Bij Dr ter Horst is terecht gekomen een gegraveerd glas door de leden van de Sociëteit Amicitia aan "Mees". Dit glas werd reeds vermeld en beschreven door wijlen Mr W. C. Mees in kroniek 10, 1954, in een uitvoerig en voortreffelijk artikel over Jan Rudolf Mees. De inscriptie luidt: " 't is Amicitia, die Mees uit naam der leden den beker dankbaar biedt met heil

en zegenbeden". Dan is er nog een voorstelling van een priesteres die een offer plengt op een vlammend altaartje. Middellijn 11 cm, hoogte 17½ cm.

W. C. Mees neemt aan, dat "Mees" Jan Rudolf is, de vader van Vogelvoervader Johan Gregorius. Hij werd 84 en was kennelijk een trouw en actief lid van Amicitia.

Onze Stichting wil op deze plaats uiting geven aan haar gevoelens van grote dank voor dit geschenk dat zij tot haar fraaiste en meest welkome aanwinsten mag rekenen.

Voorts verblijdde de heer ter Horst ons met uitvoerige genealogische gegevens omtrent de familie Vogel.

Rudi Jacobs-Mees

NIEUWE GEDICHTENBUNDEL

"VERBONDENHEID 2"

Rudi's tweede gedichtenbundel werd op 8 mei 1981 tijdens een samenkomst in haar vroegere balletschool te Hilversum feestelijk uitgebracht.

Een groot aantal vrienden, oud-leerlingen en familieleden was gekomen om Rudi geluk te wensen bij de vervulling van haar lang gekoesterde wens, de uitgave van een tweede bundel. Zij is een begaafde en fijnzinnig-artistieke vrouw en sedert zij wegens het klimmen der jaren haar balletschool aan jongeren overdroeg, lijkt het alsof haar dichterlijk talent gepaard aan een verfijnd en genuanceerd taalgevoel, zich nog steeds verder ontwikkelt en als het ware vanzelf naar buiten komt om zich aan anderen mee te delen.

Haar oud-leerling Paulus Maartense heeft zich ervoor gespannen als coördinator, de firma van Maele te Brugge verzorgde het uitgeven en drukken, Martine Snoeck deed de illustraties, Jean-Pierre Wenselleers de layout en Philippe van Everbroeck het fotowerk.

Met die vereende krachten is het een fraai verzorgd boekje geworden dat 30 gedichten bevat van zeer uiteenlopende onderwerpen.

Voorin staat een uitstekende foto van de dichteres en daarop volgt een voorwoord van haar oud-leerling Fons Jansen, de bekende conférencier, die ook persoonlijk aanwezig was.

Na de goede ontvangst van haar eerste bundel "Verbondenheid" in 1975 (wij schreven daarover in onze kroniek nr 25 van 1976) zal het geen verwondering wekken dat Rudi, die zo vervuld is van de behoefte van de mensen aan onderlinge samenhang en naastenliefde, haar nieuwe bundel "Verbondenheid 2" heeft willen noemen.

Op de hierbij afgedrukte foto staat ze tussen haar bekende zonen Pim en Ruud aan wie ze in de eerste bundel een gedicht "De Jongens" wijdde.

DE JONGENS

De jongens zijn twee lichten
waarnaar ik mij richten kan
als er geen ander licht
meer schijnt

De jongens zijn twee bakens
waar ik op aan kan sturen
als elke and're weg
uit zicht verdwijnt

Hun ogen zullen, jong en lachend
verhulde sferen binnendringen
toezingen zal mijn hart ze
hoe ver ik moge zijn.

Van de familie waren verder aanwezig haar vijf kleinkinderen aan wie ze haar bundel opdroeg: Leila, Jeroen, Caecilia, Bobby en Roeland; ook haar beide zusters Jeanne en Tine Mees, haar schoonzuster Eva Mees-Christeller, echtgenote van haar broer de antroposofische arts Leendert Mees, en Liselore Gerritsen. Voorts Madelaine en Philip Mees en hun zoon Marten, alsook Leendert's oudste zoon Rudolf, de voorzitter van onze Stichting.

Het was een opgewekt en boeiend samenzijn in de balletstudio vlak naast Rudi's huis waar bovendien een kleine expositie van werk van de illustratrice Martine Snoeck te bewonderen viel.

Het feest werd opgeluisterd door Rudi zelf met het voordragen van enkele van haar nieuw verschenen gedichten en door kleinzoon Jeroen, die ondanks zijn nog slechts 19 jaren een ervaren pianist is en met zijn virtuoos spel, o.a. ook van eigen composities, het gezelschap een enthousiast en dankbaar applaus ontlokte.

IN MEMORIAM

Hendrika Catharina Dorhout Mees

13 december 1891—14 september 1981.

Ettie Dorhout Mees werd op bijna negentig-jarige leeftijd van haar familie weggenomen. Zij was een hoogstaande vrouw met een grote belangstelling voor kunst. Ondanks de belemmeringen die de samenleving rondom de eeuwwisseling de zelfstandige ontplooiing van een jonge vrouw die niet trouwde in de weg legde, zag ze kans een werkzaam en nuttig leven op te bouwen.

Ze had kunstgeschiedenis willen studeren. In onze dagen zou dit voor een jong meisje van haar talenten vanzelf spreken, maar toen ging dat nog zo moeizaam en het is er helaas ook niet van gekomen. Zelfstandig wonen was er in die tijd ook niet bij, zelfs toen ze is gaan werken, bleef ze bij haar moeder wonen, en pas na haar moeders overlijden kon ze zelfstandig gaan wonen in haar eigen flat, haar eigen huis, ze heeft er tot haar laatste dagen van gehouden zoals zelden iemand van zijn huis kan houden.

Ze is bibliothecaresse geweest van Teyler's Genootschap en van de Hollandsche Maatschappij der Wetenschappen te Haarlem.

Ze vond het heerlijk om jonge mensen, vooral ook de kinderen en kleinkinderen van haar broer Prof. Tjalling Dorhout Mees, te laten profiteren van haar enorme parate kennis van kunst, kunstgeschiedenis en bijv. van wat er in het Teyler's Museum allemaal te zien en te leren valt. Ze heeft een perfect geordend reisarchief gemaakt van haar vele franse en italiaanse kunstreizen. Hiermee heeft ze veel mensen die haar om raad vroegen voor hun reisplannen kunnen helpen en ze vond het heerlijk dat te kunnen doen.

Haar jeugd was moeilijk, ze stuitte op nogal wat onbegrip, ook bij haar ouders. Dat is ze haar leven lang blijven voelen als een handicap, maar ze heeft tenslotte toch een bestaan gebouwd, dat haar waardering en achting heeft gebracht, zo zelfs, dat zij om haar verdienstelijk werk in de hierboven vermelde functies benoemd werd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Bovenstaande bijzonderheden zijn ontleend aan de toespraak die haar nicht, Ds Anneke Dorhout Mees, voorgangster van de Nederlandse Protestantenvond te Velp en Dieren, bij de laatste gang van haar tante heeft uitgesproken. Daarin memoreerde zij ook hoe graag tante Ettie voor kinderen iets deed, hoe ze vroeger met plezier Zondagschool gaf.

Ze was geliefd in haar eigen kleinere familiekring en dat drukte de spreekster kort en kernachtig uit in het volgende zinnetje:

„ze was voor ons een fijne tante en oud-tante”. Ze was bepaald geen cerebraal ingestelde vrouw.

In haar jeugd was ze sportief, ze tenniste en ze deed aan bergklimmen in de Alpen en ze nam de jonge

Hendrika Catharina Dorhout Mees, 1891—1981

neefjes en nichtjes mee om lange wandelingen te maken op het strand van Zandvoort.

"Tante Ettie" was de oudste van de drie kinderen van Mr Evert Joost Dorhout Mees en Margaretha Halbertsma, die leefden van 1861 tot 1925, en van 1867 tot 1944 (G 10-11).

IN MEMORIAM

Wilhelmina Adriana (Molly) Mees-van de Stadt

3 januari 1904—3 december 1981.

Een "Zondagskind", zo dacht Molly Mees 't liefst over zichzelf. En op de meest spannende momenten, zoals gedurende de kampjaren op Java, zei ze vaak tegen mij "vergeet niet, dat wij allebei Zondagskinderen zijn".

Geboren te Makassar op het eiland Celebes, als op één na de oudste van de vijf kinderen van Peter Adriaan van de Stadt (zie noot) en Wilhelmina Adriana Moraux (grootvader van de Stadt bezat daar een parelvisserij), was Molly inderdaad in vele opzichten een gelukskind.

Van haar vader, die geniaal was op het gebied van

talen, had zij haar "talenknobbel" geërfd. Zo ook zijn gave om rijmpjes en gedichten uit zijn mouw te schudden.

Noot van de redactie:

Van de hand van Dr P. A. van Stadt verschenen de volgende werken:

Hakka-Woordenboek, Landsdrukkerij Batavia 1912, voornamelijk ten dienste van de Europese beambten bij de tinwinning op Banka en Billiton voor een betere kennis van het Hakka-Chinees zoals dat op die eilanden gesproken wordt. Voordien ontbrak elke gids voor deze taal.

Nederlands-Japans Zakwoordenboek, Batavia, 1922.

Japans-Nederlands Woordenboek, Batavia 1934.

Het manuscript van dit werk was reeds in 1925 gereed.

Wij vernamen van het Koninklijk Instituut voor Taal-Land- en Volkenkunde te Leiden dat dit Japans-Nederlands Woordenboek nog steeds in gebruik is.

Reeds als jong meisje deed ze veel aan sport en ze heeft ook veel gedanst zoals Dalcrose-ballet en Tandak.

Haar vader nam zijn familie vaak mee op buitenlandse reizen. Zo heeft het hele gezin eens twee jaar in Japan gewoond waar Molly en haar oudere zusje Hetty op een internationale school gingen.

De laatste jaren van haar middelbare school maakte Molly af op het Gymnasium in Den Haag, waar zij en Hetty woonden bij mevrouw Anna Theodora Mijer-Vaillant. Deze aardige mevrouw, die hun pleegmoeder was, was tevens de grootmoeder van Maurits, Walter en Jaap Mees van wie Maurits Molly's echtgenoot en mijn vader zou worden.

Maurits heeft in zijn mémoires zo aardig geschreven over hun eerste ontmoetingen en hoe Molly onmiddellijk nadat zij haar diploma lerares Engels had (vader van de Stadt stond erop dat al zijn dochters in staat moesten zijn hun eigen brood te verdienen) door haar ouders naar Indië terug werd gemaand omdat ze niets wilden horen over trouwplannen met een jongeman die zijn studie nog niet afgemaakt had. Maar zodra Molly meerderjarig was boekte ze op eigen houtje passage terug naar Europa.

Toen Mauk klaar was met zijn technische opleiding aan de Suikerschool, zijn ze (beiden op 23-jarige leeftijd) op 10 januari 1927 in Den Haag getrouwd.

Na een huwelijksreis in Parijs vertrokken ze kort daarop naar Java om daar een carrière in de Suiker te beginnen, die bijna 30 jaar geduurd heeft.

Waar het ook maar mogelijk was, zelfs op de meest afgelegen plantages, heeft Molly altijd Mauk vergezeld. Dit betekende vaak, dat zij weinig van haar drie kinderen zag toen die van de leeftijd waren school te moeten gaan. Uit de vele brieven aan ons kinderen, blijkt hoe bezwarend dit vaak voor hen beiden was.

Een van de moeilijkste tijden van haar levensloop, zoals voor zo vele andere vrouwen in Indië, maar een periode waar Molly zich geweldig flink doorheen sloeg, waren de jaren dat wij allen geïnterneerd wer-

Molly en Mauk Mees-van de Stadt, Oost-Java 1954

den door de Japanners. Eerst moesten we afscheid nemen van mijn vader en mijn oudste broer Peter (toen nog geen 15). Ze vertrokken met onbekende bestemming.

Kort nadat wij zelf een paar maanden later in een zgn. vrouwenkamp in Bandoeng beland waren, moest ook Walter, die toen nog geen 12 was, het vrouwen- en kinderkamp uit en reed met een groep andere jongens van die leeftijd in een open vrachtauto het kamp uit en weer werd ons niet verteld waar naar toe. Walter had in die dagen influenza en ik zal nooit vergeten hoe we hem nawuifden aan de poort van ons kamp.

In het eerste kamp werkte Molly in de gaarkeuken en in het ziekenhuis en ze gaf twee jonge meisjes engelse les (school was verboden). In ruil leerde hun moeder die onderwijzeres was, mij lezen en schrijven met lei en griffel.

In het laatste kamp werkte Molly bij de bouwploeg, dat betekende voornamelijk het repareren van de daken van onze bamboebarakken. Ze was als kind altijd al dol geweest op klimmen en bomen werden altijd door haar beoordeeld of ze al of niet goede "klimbomen" waren.

Gelukkig vindt men altijd wel een groepje mensen die hun gevoel voor humor weten te bewaren en zo was dat ook in onze kampen. Hoe dan ook wist Molly in die jaren altijd nog op de een of andere manier

met een kleine verrassing en spelletjes te komen op verjaardagen, Sinterklaas e.d.

Onbegrensd was haar vreugde toen we na de capitulatie via het Rode Kruis vernamen dat mijn vader zowel als mijn broers in leven waren.

Hoewel officieel verboden, verlieten wij ons kamp en reisden zo gauw mogelijk naar Tjimahi. We waren het eerste gezin dat weer verenigd was. Behalve een mand met vele malen ingenomen kleren, een paar teddyberen voor mij en een oude paraplu, bezaten we vrijwel niets, maar we hadden elkaar!

Een paar weken later probeerden andere vrouwen dit ook, maar velen werden van de trein gesleurd en door de extremisten vermoord . . .

Na een kort verblijf in Holland besloot mijn vader in 1947 terug te gaan naar het mooie eiland Java om te helpen het weer op te bouwen.

Het spreekt vanzelf dat mijn moeder hem zo snel mogelijk is nagereisd. Soms woonden ze op ondernemingen met moderne gemakken zoals een zwembad, tennisbaan, een gezellige sociëteit e.d., maar ook woonden ze lange tijd op een plek als Lestari dat helemaal in puin lag en door prikkeldraad omringd was en dan nog met de kans dat je beschoten werd als je je hoofd boven de rivierdijk uitstak. Maar toch was er altijd wel tijd voor een grapje of voor een drankje met goede vrienden en collega's.

In 1954 emigreerden wij allen naar Canada waar Peter zich twee jaren tevoren in Vancouver gevestigd had. En het was in Vancouver dat Molly voor het eerst sinds vele jaren haar hele gezin weer onder één dak had.

Op 50-jarige leeftijd heeft Molly daar nog gauw leren skieën. Zowel zij als vader Mauk zijn altijd erg blij geweest met hun besluit naar Vancouver te gaan, een stad die zij beschouwden als een van de mooiste plaatsen ter wereld waar ze daarenboven ook weer het geluk hadden een paar goede vrienden te maken.

In hun gezellige huisje met prachtig uitzicht over een van Vancouver's wijde baaien hebben ze vele jaren mogen wonen, vaak omringd door kinderen en kleinkinderen.

De plotselinge dood van Mauk in 1973 en het lijden van haar oudste zoon en Peter en diens dood in 1977 op slechts 49-jarige leeftijd hebben Molly heel erg aangegrepen.

Lichamelijk ging ze toen snel achteruit, maar tot op het allerlaatst bleef haar geest helder. Zij wist zich bevoorrecht in haar eigen huis te mogen zijn met vriendelijke burens, goede vrienden en familie vaak om haar heen. Haar laatste maanden waren moeilijk, maar zij heeft zich er typisch op haar eigen manier doorheen geslagen.

Annapolis Royal
Nova Scotia

Sylvia Kutschera-Mees

Jacoba Claudina Mees- van den Ham (1820-1853)

Wij hebben nu onze eenendertigste kroniek, en in acht eerdere hebben artikelen gestaan die gewijd waren aan, of nauw te maken hadden met Mr Willem Cornelis Mees, 1813—1884, R 9-7, president van de Nederlandsche Bank en een der meest gezaghebbende economen en kenners van het munt- en bankwezen van die dagen. Zijn portret werd herhaaldelijk afgedrukt, maar nog nooit enigerlei afbeelding van zijn vrouw, Jacoba Claudina van den Ham die slechts leefde van 1820 tot 1853, dochter van de predikant Frederik van den Ham en Constance Sophia Petronella van der Muelen.

Ze trouwden in 1843 en in de tien jaren van hun huwelijk kwamen er twee jongens en twee meisjes.

De zoons waren Rudolf Adriaan, de latere hoogleraar wis- en natuurkunde in Groningen en Adriaan Walter die als ingenieur bekendheid kreeg op het gebied van stedelijke watervoorziening, de meisjes waren Constance die trouwde met de marine officier J. H. Beucker Andreae en Maria Elisabeth Adriana die de vrouw werd van de notaris Jhr J. E. A. van Panhuys.

Mees heeft intens veel van haar gehouden en hoewel hij toen ze stierf nog slechts veertig was en zijn oudste negen, is hij nooit hertrouwd. Hij heeft voor zijn kinderen vader en moeder willen zijn en dat heeft hij meesterlijk volbracht ondanks zijn zware en zeer verantwoordelijke werkkring.

Toen zijn achterkleindochter An Vreede-Mees de zeer vroege daguerrotyp bekeek, merkte ze op "nu zie ik van wie mijn vader zijn mooie slanke handen had".

In zijn brieven noemde Mees zijn geliefde vrouw doorgaans "mijne Koos".

Op de 14e maart 1980 vierde Corne'ie Arnold-Mees haar 70ste verjaardag met een lunch voor 70 vriendinnen in de Haagse Golf en Country-Club. Om dit feestelijke gebeuren op te luisteren showden 5 van haar kleindochters antieke costuums uit de collectie Jacoba de Jonge. Hierbij een foto van Hester Odilia Kalff in een authentieke japon van haar betbet-overgrootmoeder Jacoba (Koosje) Mees-van den Ham.

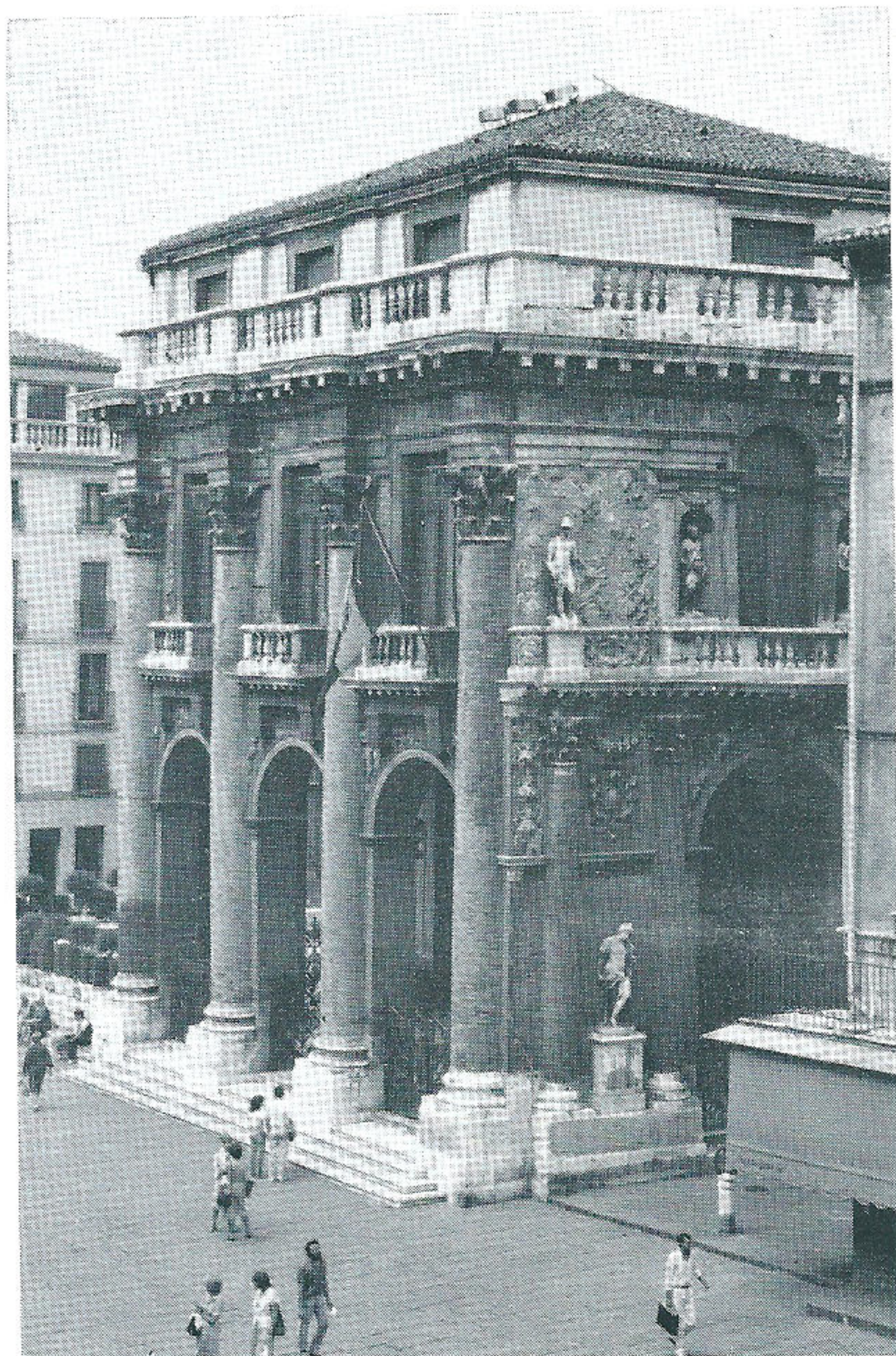
De familie Saggioro-Mees

De familie Saggioro-Mees met Hans en Dinie uit Drachten, v.l.n.r.: Hans Mees, Ivana Saggioro, Miriam Saggioro, Dinie Mees-Huizinga, Jannelies en Leopoldo Saggioro.

Jannelies Mees, dochter van Anna Mees-Huizinga en wijlen Hitzerus Mees (G12-18), trouwde in 1962 met Leopoldo Saggioro, ze zijn thans 54 en 44.

Leopoldo is gemeente ambtenaar in Sirmione, aan het uiterste zuidoende van het Gardameer. Er zijn twee dochters, Miriam (20) en Ivana (18). Ze wonen in een moderne villawijk en op vijf minuten gaans van hen verwijderd hebben Hans en Dinie Mees-Huizinga uit Drachten een bunga'ow. Dinie is een 13 jaar

Palladio, Loggia del Capitaniato, Vicenza

jongere zuster van Jannelies' moeder Anna en Hans en Anna's overleden echtgenoot Hitzerus waren neven in de zesde graad, Groningse tak.

Philip logeerde een paar dagen bij Hans en Dinie en gezamenlijk deden ze onder leiding van Leopoldo's vriend Ettore Trevisan, oud-burgemeester van de nabije stad Noventa, een ontdekkingsstocht langs gebouwen en landhuizen van de beroemde 16-eeuwse architect Andrea Palladio, die werkte in Vicenza en wijde omgeving, tot in Venetië toe. De heer Trevisan liet hen "zijn" stadhuis zien, een van Palladio's mooiste scheppingen in de categorie openbare gebouwen. Meesterstukken zijn in Vicenza o.m. het Palazzo Chiericati en de Loggia del Capitaniato waar de wacht gevestigd was, vergelijkbaar met de Loggia dei Lanzi in Florence.

Palladio is echter in hoofdzaak beroemd geworden en gebleven en over heel Europa nagevolgd, om zijn villa's en landhuizen. Vooral in Engeland zijn er talloze villa's op Palladio geïnspireerd, de Engelsen voelden zich kennelijk vertrouwd en aangetrokken door Palladio's nooit overtroffen zuivere en harmonische stijl die op wiskundige en aan de natuur ontleende verhoudingen was gebaseerd. In Engeland is het epitheton "Palladian" een gewone courante aanduiding van een bouwtype. Het is een buitengewoon boeiend onderwerp.

Bestuur en commissies

Bestuur:

Drs R. S. H. Mees, voorzitter
Pauw van Wieldrechtlaan 22, 3701 EV Zeist
Mr. P. R. Mees, secretaris
p/a R. Mees & Zoonen Assurantiën, postbus 505,
3000 AM Rotterdam
Mr. H. Mees, penningmeester
Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam
Ir. B. J. Mees
Kastanjesingel 27, 3053 HG Rotterdam
Ellen H. M. Mees
Bloklandenplein 11, 2594 CK 's-Gravenhage
H. E. Mees
's-Gravenpark 4, 2902 LD Capelle a/d IJssel
J. AE. A. Dorhout Mees
59 Akti Miaouli, Piraeus
Mr Ph. A. J. Mees
Heldringsweg 6, 7351 BE Hoenderloo
Tonia Mees
Noorddijk 33, 3284 LB Zuid-Beijerland
F. F. Dorhout Mees
Duinrell 1a, 2242 JP Wassenaar

Commissie voor de Kroniek:

Drs. Eleonore F. T. Stakenburg-Mees, redactie adres
De Lairesselaan 32, 3062 PJ Rotterdam
Anna C. M. Vreede-Mees
Park Oud-Wassenaar 1, flat 37, 2243 BX Wassenaar
Mr H. Mees
H. E. Mees
Mr Ph. A. J. Mees

Commissie voor de Genealogie:

Mr H. Mees
Drs J. R. Mees
Lindelaan 4, 2282 EX Rijswijk Z.H.
Mr Ph. A. J. Mees

Betalingen:

Bank: Bank Mees & Hope, Rotterdam
rekening Stichting Geslacht Mees, nr. 25.50.50.593
Giro: Stichting Geslacht Mees, Rotterdam, nr. 3.79.23.24